

DRUŽINSKI TEDNIK

Leto VIII.

Ljubljana, 22. oktobra 1936

Štev. 42.

Izaja vsak štetek. — Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa cesta št. 29/1. Poštni predal št. 345. Račun Pošne hranilnice v Ljubljani št. 15.393. — Rokopisov ne vračamo, nefrankiranih dopisov ne sprejemamo.

Naročnina za četrta leta 20 Din, za pol leta 10 Din, za vse leto 80 Din. — V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov v Ameriki 2 1/2 dolarja. — Naročnina je treba plačati vnaprej. — Za odgovore je priložiti znamko.

Laganje

Zavedam se tega, da je zelo malo ljudi, tudi med mojimi dragimi čitatelji, ki bi jih naslov tega članka kaj priča zanimal. Ja namen mi ni govoriti o nava nem laganju, o tistem laganju, čigar priče smo vsak dan vsepovsod. Današnji članek naj bo posvečen dekletom in fantom, tistim pred poroko, tistim, ki se včasih imajo res radi in si znajo kaj lepega in zanimivega povedati — pa tudi tistim, ki jim je beseda ljubezen na jeziku, v srcu pa čisto kaj drugega.

Vidite, to za ta članek sta mi oni teden dali dve zali gospodični. Ko smo se o teh vprašanih menili v neki ljubljanski kavarni. Razgovor je tekel precej živo in je bil tudi precej zanimiv. Vendar moram na žalost priznati, da s svojim nazorom nisem mogel prodreti, vsaj v celoti ne. Toda priznati mi morate, da se je enemu samemu moškemu proti dvema zalima damama tudi z dokazi težko boriti, še težje, skoraj nemogoče je pa zmagati. Razgovor se je torej pletel okrog laganja. Gospodični sta me hoteli prepričati, da je za današnje dekletke nujno potrebno, da svojemu fantu laže. Ne sicer vedno, a vsaj od časa do časa in v nekaterih stvareh. To me je razumljivo razburilo. Trdno sem prepričan, da bi se tudi vsako dekletko razburilo, če bi kak gospod dokazoval, da je današnjemu fantu laganje nujno potrebno.

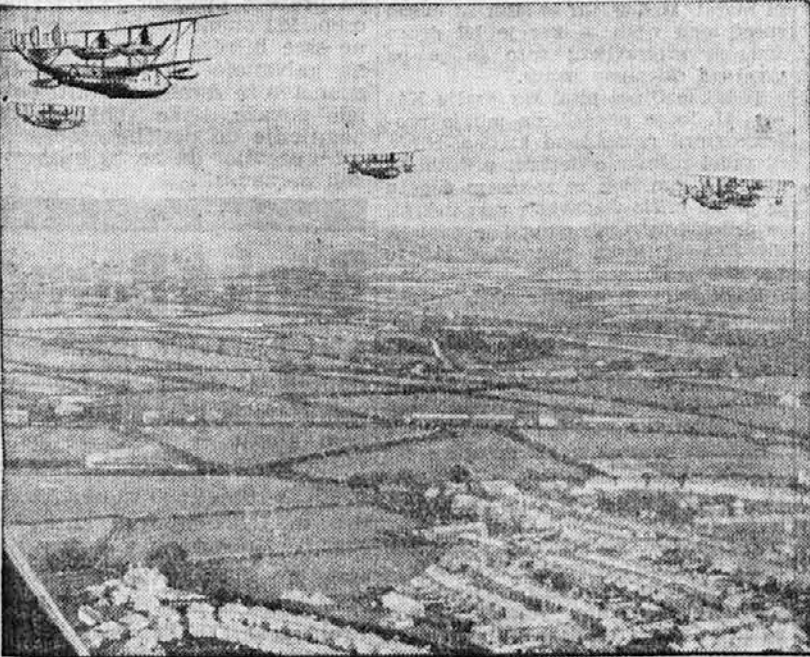
Ali ste že kdaj kaj takega slišali? Stvar se mi namreč zdi od sile.

Torej: ena od omenjenih gospodičen je trdila, da vsako dekletko, ki hoče priti do fanta, ki ga hoče obdržati in ki se hoče morda tudi poročiti, mora lagati, ker če ne bi lagalo, ne bi bilo v tej ljubezenski »istoriji« nobene privlačnosti. Stvar bi bila bolj ali manj vsakdanja, običajna, a ljubezen vendar ne sme biti vsakdanja in ne običajna. Recimo: ali ni dobro, če je fant včasih malo ljubosumen? ali ni dobro, če ga malo »shecaš« s kakšnim randevujem, ki ga sploh ni bilo? ali s kakšnim pismom od drugega fanta, ki ga sploh nisi dobila? In naposled: zakaj neki bi dekletko fantu vse povedalo?

Potem sem slišal še marsikaj drugega, tako, kakor pač mislijo dekleta o fantih, o njihovih nazorih, o življenju, o ljubezni in naposled tudi o zakonu. Marsikakšna pikra beseda je padla. Pa čisto zares je bilo mišljeno in marsikakšna stvar je bila tudi na mestu. Na primer, da so fanti zelo neiskreni, velikokrat tudi zelo nepošteni, da se hitro naveličajo enega dekleta in da letajo okrog deklet ko čebele okrog cvetlice.

Vidite, gospod Haka, je rekla gospodična, ki mi je sedela nasproti, da nam dekletom ne ostane drugega ko laganje!

Verjemite, dragi čitatelji, stvar je zelo težavna. Jaz osebno sem bil vedno proti laganju, bodisi da je takšno, bodisi da je drugačno. Laganje je grda črta v človeškem značaju. K temu lahko dodam še to, da se mi v nobenem od gornjih primerov ne zdi laganje ne nujno ne življenjsko potrebno. Res je, v današnjih časih je velikokrat tisto prav, kar nekoč ni bilo. Časi so se spremenili, in tudi ljudje so se s časom spremenili. Na vsak način je danes čisto drugače, kakor

Angleško letalsko oboroževanje na Daljnem vzhodu: pet težkih vojnih letal je te dni odletelo iz Pembroke (Wales) v Singapur.

Razgled po svetu

Kaj pa po padcu Madrida?

Pomemben obisk italijanskega zunanjega ministra v Berlinu. Belgija se umika v nevtralnost

Ljubljana, 21. okt.

Cenjeni bralci naj nam ne zamerijo, da jim teden za tednom strežemo s Španci in njihovo revolucijo, to že zdavnaj obrabljeno in nezanimivo snovjo — tem nezanimivejšo, ko že tolikokrat napovedane odločitve ni in od nikoder ni. Kot kronisti pač ne moremo španskih dogodkov prezreti, saj gre v teh bojih tako rekoč za biti ali nebiti dveh sistemov, vsaj na Špankem, če že ne tudi drugod. Še posebno smo jih pa dolžni omeniti kot nepristranski kronisti, kajti naše časopisje ima svoje simpatije in antipatije in piše le prerado tako, kakor si samo želi, da bi bilo. In ne tako, kakor je resnica, hčerki božji, ljubó.

Ta uvod se nam je zdel potreben, ker smo prav te dni dobili od nekega našega naročnika dopis, nanašajoč se na naš zunanje-politični razgled po svetu. Da je politika grda stvar in odveč, nam piše naš prijatelj, in da je zato škoda prostora zanj. Da bi ta prostor, ki ga ji žrtvujemo na prvi strani, lahko obrnili drugače, na plodnosnejši način.

To, dragi prijatelj, bi držalo le

je bilo njega dni, ko sta se še naš ded in naša babica imela rada... Včasih sta se dva mlada človeka imela rada, čeravno sta bila revna, in tudi poročila sta se. Čeprav so bile zapreke neizmerne, sta dve iskreni in ljubeči se sreči znali premagati vse ovire. Pa tudi to je treba povedati, da so bili včasih nesrečni zakoni zelo redki, vsaj tisti med njimi, ki so bili sklenjeni iz ljubezni.

A danes? Danes se velikokrat zgodi, da hodi fant leta in leta z nekim dekletom... da jo na koncu pusti. In tako se lahko zgodi, da hodi fant kar s tremi, štirimi dekletami in jih potem vse štiri pusti. Ravno tako se pa tudi zgodi, da ima deklet enega fanta rado, z drugim se pa sestaja ali celo poroči, iz gmotnih ali drugih razlogov, zaradi sebe ali zaradi svojih staršev.

Dekletom se danes slabo godi, boste rekli. Fantom pa tudi.

Ne bi bilo slabo, če bi mladi ljudje tako od časa do časa dobili dobre nasvete in če bi na ene in na druge vzgojno vplivali. Gotovo je, da bi se na ta način, ki ga vidimo pri velikih narodih, odpravil marsikak nespornost in preprečila marsikakšna nepotrebnost.

Vem, da bi znal o tem vprašanju marsikdo med vami veliko povedati, veliko zanimivega. Zato, ko boste ta članek do konca prebrali, poskusite tudi vi vzeti v roke pero in papir, pa nam pošljite svoje mnenje. Priznati nam morate, da vprašanje ni ne enostavno in ne nezanimivo. Napišite, ali je po vašem takole laganje opravičljivo ali ne, in zakaj.

Haka

tedaj, če bi s svojim razgledovanjem po svetu imeli pred očmi kakšne politične cilje; če bi hoteli našim bralcem neutemeljeno vsiljevati svoje simpatije ali antipatije. Toda to boste v naših stolphih zaman iskali. Zgodilo se bo pa tu in tam — in sicer s popolnim premislekom in preudarkom — da bomo baš glede na španske dogodke vzporejali obe stališči in oboja poročila ali pa citirali takšne tuje liste, ki jim nihče ne taji ugleda. Takšen razgled po svetu, menimo, pač ni odveč in tudi prostora zanj ne sme biti škoda — vse dotlej ne, dokler je poleg zabave naša poglavitna naloga pouk.

Snoči sem bil v kavarni priča ognjenvite debate, o Španiji, kajpada, neki starejši gospod je srdito

oborožene vladne čete sestoje le iz pešice napadalnih oddelkov, nekaj civilnih gardistov in resda tisočev in tisočev prostovoljnih milicnikov, a kaj ko ti ne znajo orožja rabiti, ko so nedisciplinirani in pod slabim vodstvom! Zato v sovražnem ognju kar skopne.

Vojaški izvedenci na Špankem in drugod so si edini v tem, da bi bilo Alcazar, to velepomembno postojanko za vso osrednjo fronto in zato tudi velevažno za Madrid — da bi bilo to trdnjavo vkljub njenim blazno pogumnim branilcem in debelemu obzidju tisoč izurjenih vojakov moglo zavzeti. Toda vlada si je zamislila prizadevala, da jih spravi toliko skup. Neki madridski dnevnik je zapisal 29. septembra, da bi bilo 5000 discipliniranih bojevnikov

Boj za Madrid je, kaže, stopil v odločilno fazo. Vzlic ogorčenemu odporu vladnih milicnikov prodirajo uporniki počasi, a nevzdržno.

udrihal po Madridu in rdečarkah, dokazoval, da so barabe in razbojniki vsi vprek. Njegov sosed, ugleden prav tako starejši gospod in očitno njegov dober znanec (saj sta se tikala) mu je pa mirno ugovarjal, da pač ne more biti vsa zloba in pokvarjenost samo na eni strani; saj smo se že v latinskih šolah učili, da »Illicos intra muros peccatur et extra«, da so gresniki vselej na obeh straneh. Zaman; ničesar mu ni mogel dopovedati. Kazalo je že, da se bosta prijatelja razšla kot sovražnika, tedaj je pa prišel njun tretji znanec, ugleden slovenski profesor.

»Nu, pa vi povejte,« ga je ogovoril vročekrvni »upornik«, »kdo je krvočnejši na Špankem, beli ali rdeči?«

»Drug drugega so vredni,« je bil kratki profesorjev odgovor. »Tale streljajo eni kakor drugi, požigajo oboji in oboji teptajo človečanstvo. Razlika je le ta, da eni to počno v imenu socialne svobode in demokracije, drugi pa v imenu nacionalizma in monarhije.«

Za »upornika« so bile te besede ko curek ledene vodé. Da bo laže prebolel poraz, je predlagal partijo taroka. In tako se je krvočna debata o Špancih izgubila v nedolžno borbo za pagat...

V praški »Weltbühne« piše Louis Fischer iz Madrida:

Devetnajst dvajsetink (95%) oficirjev in z njimi večina aktivne armade je bila v uporniških rokah, ko je 17. julija izbruhnil punt. To je jedro problema, zakaj je Madrid tako na slabem. Madridska vlada je brez vojske. V industrijski deželi bi morala splošna delavska stavka ohromiti vojaštvo. Toda na Špankem je železniško omrežje le malenkostnega pomena, a na ozemlju, ki so ga zavzeli uporniki, si zna teror izsiliti pokorščino. Tako je in ostane armada naodločnejši činitelj — vsaj v začetku. Ljudstvo samo je na strani vlade. Toda

umaknila v katalonsko Barcelono in bi tam skušala reorganizirati odpor proti generalom. Morda ji bodo takrat tudi Rusi učinkovito priskočili na pomoč. Toda malo verjetno je, da bi se socialistični vladi brez Madrida posrečilo tisto, kar se ji z Madridom ni.

Naša sodba je, da je padec Madrida začetek konca vladnega odpora. Seveda pa smemo biti prepričani, da tudi po morebitni končni zmagi upornikov še zmerom na Špankem ne bo miru — preveč klasična revolucionarna tla ima pirenejski polotok, preveč vročekrven in krvi željan narod prebiva na njem.

Zakaj Ciano v Berlin?

Italijanski zunanji minister grof Ciano se je odpeljal v Berlin — in svetovni tisk je poln nestrpnega ugibanja, kaj naj to pomeni. Stvar je precej jasna: Nemci in Italijani sklepajo prijateljstvo. To priča nešteti obiski nemških mogočnikov zadnjih tednov v Italiji, to priča enakost nemške in italijanske politike nasproti Španiji, to priča nemško poudarjanje skupne fronte proti boljševizmu.

Kakšen naj bo namen novega prijateljstva med Rimom in Berlinom? Prvo: izraba razmer v Španiji. Drugo: okrepitev diktatorske fronte proti demokraciji (Franciji in Angliji). Seveda pa s sklenitvijo tega prijateljstva še zdaleč ne bo urejen problem Srednje Evrope, t. j. avstrijski problem. Dokler niha med Rimom in Berlinom labilni Dunaj, dotlej noben dogovor med fašizmom in nacizmom ne more biti dokončen. Ker pa avstrijskega problema nikakor in pod nobenim pogojem ni moči urediti v istočasno zadovoljstvo Nemčije in Italije, bo vsaka zveza med tema državama le začasna, sklenjena za izrabo trenutne konjunktore.

Belgija se je naveličala

Ondan je belgijski kralj Leopold III. na lepem objavil vesoljnemu svetu, da se je Belgija naveličala povojne politike paktov in zvez z različnimi državami in da se vrača k svoji nekdanji nevtralnostni politiki. To se pravi, Belgija ne misli obrniti svojim sedanjim zaveznikom hrbet, le brezpozorno in po vsaki ceni ne mara iti v vojno, če bi zaveznike kdo napadel. Z drugimi besedami, konkretno: tudi če bi denimo Nemčija napadla Francijo, bi Belgija ostala nevtralna, vse dotlej, dokler se nihče nje ne dotakne.

Takšna politika ima dobro pa tudi slabo stran. Da, če bi bila katera sila na svetu, ki bi brezpozorno zajamčila spoštovanje nevtralnosti! Tako pa mora človek nehoti misliti na leto 1914, ko so Nemci prav zato tako predrzno vdrli v Belgijo, ker so vedeli, da Belgija kot nevtralna država na ta napad ni bila pripravljena.

Kralj Leopold III. misli, da je prav, če vodijo male države svojo lastno, neodvisno politiko. O, katera mala država si ne želi tega — ko bi le mogla! Zato se je bati, da bodo lepe besede belgijskega kralja ostale le bolj ali manj lepa teorija...

Observer.

Nova ogrska vlada po zaprisegi: prvi na levi je prejšnji Gömböšev namestnik, sedanjí ministrski predsednik Darányi.

Kronika preteklega tedna

„Ostanite, oče, tu, danes ali jutri bom umrl!“

Tako je rekel mali Ljubi Bartol svo-
jemu očetu, ko ga je v ponedeljek v
bolnišnici obiskal.

O požrtvovalnosti in veliki ljubezni
do svojcev, ki jo je Bartolov Ljubi, ko
je v domači hiši v Dragi izbruhnil
2. t. m. požar, pokazal z reševanjem
svojih dragih, so pisali vsi naši listi
samo s pohvalo in občudovanjem. In
po pravici, saj je res nekaj izrednega,
če pokaže takle majhen fantiček po-
leg prispevanje še toliko nesebične
požrtvovalnosti in pozabi v skrbi za
druge nevarnost, ki mu samemu gro-
zi...

Ljubi se je pri reševanju svojcev
sam hudo opeknel in zdravniki Ljub-
ljanske bolnišnice, ki so ga sprejeli v
oskrbo, so s početka skoraj obupali nad
njegovim življenjem. Toda mali junak-
ček je vzhajal strašnih bolečinam, ki
so mu jih povzročale opekline, poka-
zal toliko hrabrosti, potrpežljivosti in
neumnega volje do življenja, da so tu-
di zdravniki začeli upati, da bo ma-
lega junaka moči ohraniti pri življe-

nju. V bolnišnici so Ljubega obisko-
vali ljubljanski šolarji in mu nosili
vseh mogočih daril; in Ljubi, ki daril
sicer ni mogel rabiti, se je hvaležno
pogovarjal z njimi in je s svojo srč-
nostjo prinašal solnce vsem v bolni-
ški sobi.

Zadnje dni se je pa njegovo zdrav-
stveno stanje poslabšalo. In težko pri-
zadeti oče, ki mu je bila nesreča vze-
la streho in vse njegovo skromno
imetje, se je zbal, da ga ne bi oro-
pala še najdražjega, njegovega Lju-
bega. Zato se je ves v skrbeh oglašil
pri sinčku v bolnišnici.

Mali je slutil bližajočo se smrt. Brez
solza je srčno rekel očetu:

— Ostanite, oče, še do jutri tu...
danes ali jutri bom umrl...

Siroteček je le predobro slutil svoj
konec. V tork zjutraj je podlegel
opeklina. V strašnih bolečinah je
umrl, a tožbe ni bilo iz njegovih ust.
Umrl je junak, kakor je junak tri
tedne umiral.

■ **Jugoslovanski kulturni vrt** so
pričeli v začetku letošnjega julija ure-
jati v clevelandskem mestnem parku.
Svoje narodne vrtove si je uredilo v
Clevelandu že 27 narodnostnih sku-
pin; dne 26. novembra t. l. bodo pa
v jugoslovanskem kulturnem vrtu od-
krili spomenika Ivana Cankarja in Si-
mona Gregorčiča. Kip Ivana Cankar-
ja je poklonila ameriškim Slovincem
Ljubljanska mestna občina. Vlada
Združenih držav je za ureditev vrta
prispevala okrog 55.000 dolarjev (2
in pol milijona dinarjev), ameriški
rojaki bodo pa morali dati le še 6.000
dolarjev (4.000 so že zbrali), da bodo
stroški kriti.

■ **Otrok je zgorel.** V Kumnu nad
Sv. Lovrencem na Pohorju je aprila
meseca t. l. zgorel enoletni otrok de-
lavke Neže Matelove. Kakor navad-
no je šla mati tudi 27. aprila s svojimi
tremi starejšimi otroki na dnino, do-
ma je pa pustila Oletnega Ignaca in
malega Romana. Otroka sta si hotela
skuhati žgancev, toda plameni ognja,
ki sta ga v ta namen napravila, so
zajeli Romana in sirotek je zaradi
doblenih opeklin kmalu nato umrl.
Otrokovo mater je mariborsko sdi-
šče obsodilo zaradi nepažnje nad otro-
ki na 10 dni zapora pogojno za 1 le-
to, upošteva pri tem težke socialne
razmere, v katerih s svojimi otroki
živi.

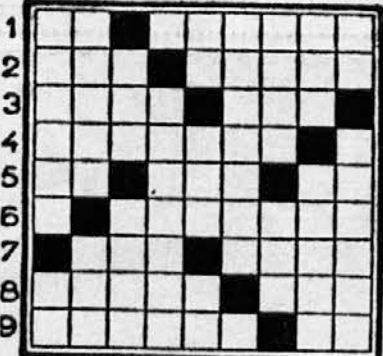
■ **Novo glasilo dr. Mačka.** Edino
uradno glasilo dr. Mačka je bil doslej
»Hrvatski dnevnik«. 29. t. m. bo pa
kot nadaljevanje nekdanjega »Doma«,
ki ga je izdal pokojni Stjepan Radić,
prišel izhajati tednik »Seljački dom«.
Novo glasilo dr. Mačka bo urejeval
njegov politični tajnik prof. Jelačić.
»Hrvatski dnevnik« pa ostane po iz-
javi dr. Mačka samega še nadalje in-
formativno glasilo hrvatskega kmet-
skega gibanja pod njegovim vplivom.

■ **Rudnik Semnik pri Zagorju** je
kupila TPD. Semniški rudnik, ki je
dajal dela včasih do 120 rudarjem,
zadnje čase pa le še okrog štirideset-
im, je prešel v last Trboveljske pre-
mogokopne družbe. Toda nova last-
nica obrata ne bo vodila dalje. Za
rudnik se je baje pogajala tudi ban-
ska uprava.

■ **Plemenita oporoka.** Odvetnik dr.
Fischer iz Rume je pred kratkim
umrl in je skoraj vse svoje imetje
zapustil v dobre namene. V oporoki
je med drugim odredil, naj se 100.000
dinarjev razdeli med mestne reveže,
ne glede na njih narodnost in vero.
100.000 dinarjev je pa zapustil občini

Križanka

1 2 3 4 5 6 7 8 9

Pomen besed

Vodoravno: 1. igralna karta;
kraj v Sumadiji, 2. obrtnik; božje-
pomočnik, 3. prvi človek; kratka za ita-
lijanski denar, 4. gora v zeleki bano-
vini, 5. veznik; vojna (srbohrv.), 7.
predlog, 6. pokopališče (srbohrv.), 7.
hrast; se stroji usnje, 8. kraj v Srbiji;
del tedna, 9. gora na turško-iranski
meji; egiptsko božanstvo.
Navpično: 1. mineral; veznik,
2. mesto v Franciji; tek, 3. veznik;
tlačil stare ljudi, 4. mesto v drav. ban.,
5. zlato (fr.); zabavišče; kazalni za-
jmeč, 6. del zemlje obdan od morja,
7. mesto ... ski ban., imendan,
8. letonski denar; ga povzroči vžiga-
lica, 9. ploskovna mera; odtok Skader-
kega jezera.

Pot iz krize?

„Prosperitetni“ dolar

Prezanimiv kanadski poskus:
ali ga ne bi tudi pri nas
veljalo preizkusiti?

Y. I. Montreal, okt.

Prvikrat odkar svet stoji, so v Ka-
nadi priredili zanimiv poskus. Vlada
države Alberta je izdala posebno vrsto
denarja, tako imenovani »Prosperity-
dollar« (prosperitetni dolar). Ta dolar
ni kreditno pismo, ne ček, pa tudi
bankovec ne. Če bi bil ta dolar ban-
kovec, bi bil izdan protizakonito, kajti
denar sme tiskati samo dominionska
uprava. In vendar bo imel novi ban-
kovec marsikatero lastnost pravega
denarja; a najvažnejše je to, da bo
— to že ime pove — nekaka napoved
blagostanja v Kanadi.

Hrbet »prosperitetnega dolarja« je
razdeljen v 105 predelkov. V vsakem
predelku je datum po ene srede, od
12. avgusta 1936 pa do 3. avgusta 1938.
V prvih dveh predelkih sta natisnje-
ni dve znamki države Alberta po 1 cent.
Vsak začasni lastnik tega novega do-
larja mora vsako sredo prilepiti v na-
slednji predelkec znamko za 1 cent, si-
cer izgubi listič svojo vrednost.

Kako hočejo dvigniti blaginjo

Kakšne namene ima kanadski drža-
va Alberta z izdajo teh svojih »pro-
speritetnih« dolarjev? Jasno je, kakšen
zajec tiči za tem grmom: vsakdo se
bo podvil, da čimprej odda tak do-
lar — ker mu ne bo treba kupiti
znamke na njem. In to je tisto, kar
hoče doseči albertska vlada: upajo
namreč, da bo denar tako prišel hitre-
je v obtok in da bo to oživilo trgo-
vino in obrt. 3. avgusta leta 1938. bo
imel ta dolar 104 znamke po 1 cent in
ta dan ga bo vlada zamenjala s prav-
nim dolarjem. Vlada pri tem ne bo
imela izgube, ker bo medtem prodala
za vsak dolar znamk v vrednosti ene-
ga dolarja in 3 cente in tako bo spra-
vila še nekaj dobička v žep.

»Prosperitetni« dolarjev bodo iz-
dali vsaka skup v vrednosti 250.000 do-
larjev; za začetek so že poskusili s
50.000 dolarji. Prejeli so jih državni
uradniki, od njih pa mesarji, peki in
drugi živčni dobavitelji. Nekatere tr-
govine se jih sicer še branijo, druge
jih pa vzamejo le tedaj, če znaša na-
kup več kot en dolar. Če pa kdo kupi
blaga recimo za 80 centov, mu mora
trgovca ostanek izplačati v gotovini.
Toda taki primeri so zelo redki.
Kajti vse kanadsko prebivalstvo z ve-
seljem sodeluje pri obnovi narodnega
gospodarstva; ljudje so ponosni, da
lahko s »prosperitetnim« dolarjem po-
magajo svoji domovini.

Zgledi vlečejo...

Vladni uradniki v Alberti, torej naj-
višji uradniki države, so že dvakrat
dobil pri svoje mesečne plače v »pro-
speritetnih« dolarjih: zato da so dru-
gim za zgled.

Seveda ne manjka črnogledov, ki
prerokujejo originalnemu poskusu ža-
losten konec. Predvsem trde, da nova
valuta ne bo mogla zajeti širokih slo-
jev ljudstva. Toda vlada države Al-
berte ima v svoje nove dolare popol-
no zaupanje. Bogve ali se ji bo poskus
obnesel? Prav bi bilo, da bi se, ker je
ideja uspeha vredna, n.

Perilo je dražje od mila

Mnogo gospodinj šteti pri milu
in pri tem pozabi, da poceni in sla-
bo milo more predčasno uničiti
perilo. Vsaka gospodinja šteti, če
za pranje svojega drugega perila
uporablja čisto jedrnat milo, ka-
kor je znano in priljubljeno
Schichtovo milo z zaščitnim žigom
Jelen. Izkušene gospodinjne znajo
ceniti dobro kakovost tega mila in
so ponosne s svojim belim perilom.

Najprej topovi —

potem maslo

Je Nemcem maslo hrane vir,
tako kot je pri nas krompir.
Ne mine malca ne kosilo,
da ne bi maslo se použilo.
Minister Hess to dobro ve,
a njemu to v račun ne gre,
ne gre v račun mu taka stvar,
ko treba za topove d'nar.
Zato brž ljudstvo svoje zbere
in take jim levite bere:
»Vi, Arijci, najboljša rasa,
ne veste, da je prazna kasa,
ki za obrambo vseh skrbi,
ki niso židovske krvi?
Za maslo ne, le za topove
denar naj gre iz vaših rok,
to bodi zakon dobe nove,
a hrana bodi vam le — sok.
Pomislite, da maslo užito
človeka samo debeli
in vsem je jasno in očito,
da debel mož za vojsko ni.
Če ste rejeni in debeli,
spvag vas lahko pogodi;
bodite kar lepo veseli:
brez masla tudi se živi.
Brez masla slavno se borite,
brez masla za topove umrite.«
Ivan Rob

Ljubezen še naravo užene!

Pol leta ni zinila besedice...

...ker ji oče ni dovolil, da bi se poročila s svojim
siromašnim izvoljencem, mladim sofijskim kemikom

Zdaj ko je zmagala, pa njega ne morejo najti...

O. D. Sofija, oktobra.

(n.) Pol leta je preteklo, kar sta
se seznanila Bosiljka Pančeva, hčerka
bogatega industrijca, in Milorad Dan-
dukov, nadobuden, a reven kemik.
Med njima se je splela nežna vez, ki
se je kmalu razrasla v veliko ljube-
zen.

Bosiljka je vzljubila mladega kemi-
ka z vso iskrenostjo in strastjo, ki je
je zmoglo srce mladega dekleta.

Toda Milorad je bil siromak. Živel
je od skromnih dohodkov svoje ma-
tere vdove. Stanoval je daleč v pre-
mestju in presedel ure in ure nad
neskončnimi računi: pripravljaj je
namreč neki izum.

V pričakovanju tega uspeha seveda
ni imel denarja, da bi kupoval svoji
ljubi cvetlice. A tega tudi treba ni bi-
lo! Saj je bila Bosiljka ravno tako
dobro in romantično navdahnjena de-
kle, kakor je bila lepa in bogata.
Dobrohotno je tolažila mladega kemi-
ka in mu obljubljala podporo svojega
očeta, češ da je tudi sama dovolj bo-
gata, da mu bo v sili lahko priskočila
na pomoč.

Oče ne dovoli

Milorad je zaupal besedam svoje
zaročenke. Tudi se ne bi branil denar-
ja njenega očeta, saj je vedel, da mu
bo pozneje lahko vse povrnil. Tako
je lepega dne Bosiljka sklenila za-
upati očetu svoje načrte.

A glej! Njen oče jo je zavrnil, da
so vsi Miloradovi izumi prazna pena,
brez sleherne znanstvene ali trgo-
vske veljave.

Ubogo mladenke se je lotil obup.
Saj so bili vsi njeni zlati gradovi strli
v prah, njeni upi poteptani, kajti oče
o ženitvi ni maral nič slišati. Toda
trdovratna hčerka ni hotela odnehati.
Rekla je očetu, da se bo poročila z
Miloradom, naj jo stane kar hoče; nič
na svetu je ne bo ločilo od ljubljene-
ga moža.

»Bomo videli, kdo bo imel prav!« je
zaekal razkačeni oče in strogo prepo-
vedal Bosiljki še kakšen sestanek z
Miloradom. Stori! je celo več; še sam
je stopil k Miloradovi materi in jo
nadal, da naj njen sin pusti Bosiljko
pri miru.

Od tega časa je pričelo mlado dekle
svojega očeta sovražiti. Le on je kriv
njene nesreče! Nad njim se mora ma-
ševati! Trpi naj torej tudi on! In tako
je v dolgih tednih samevanja skovala
obupen našt.

Lepega dne Bosiljka ni hotela več
sprejeti zaprta, pa tudi kosila in ve-
čerje ne.

Začela je pravo gladovno stavko.
Razkačeni oče je sklical najboljši
zdravnike, da bi kakor koli hranili

Kralju samemu

se je pritožil...

...in zmagal

N. K. Bukarešta, okt. — Hudo ne-
vsakdanja zadeva se je te dni pripetila
na Vlaškem: neki gimnazijec se je pri-
tožil pri kralju zoper svojega profesor-
ja — in kralj Karol je njegovi pritožbi
ugodil.

Na Romunskem so učitelji in profe-
sorji zelo strogi; oblasta bi namreč
rada preprečila prehudo naraščanje
intelektualnega proletariata. Zgodilo se
je pa na gimnaziji v Slatini, mestecu
nekje med Crajovo in Bukarešto, da je
Aleksandru Ciuca, učenec četrtega raz-
reda, pri kušnjah ob koncu prejšnje-
ga šolskega leta padel. Ciuca je sin
siromašne vdove; v šoli je veljal za
marljivega učenca odprte glave. Toda
njegov profesor, silno stroj šolnik, ga
ni maral. Med letom se sicer ni mogel
znesti nad njim — ker je bil dečko
zmerom pripravljen; zato ga je pa
vrgel pri sklepnem izpitu.

Tedaj je Ciuca pisal kralju Kar-
olu II. in se pritožil, da mu je profe-
sor storil nezastisljano krivico. Nihče
ni vedel ničesar o dečkovi pritožbi. A
glej: po sam Bog ve kakšnem čudežu
je pismo prišlo vladarju v roke in kralj
je pritožbi ustregel: odredil je namreč,
da ima slatinska gimnazija zadevo
proučiti.

Ravnatelj je kraljeva skrb za ne-
znanega učenca kajpada hudo šla do
živga: pri priti je odredil, da ima
učenec Ciuca priti znova k kušnji.
In tako je pri septembrskih ponavljan-
jih izpitih sedel med 35 učenci tudi
Aleksander Ciuca.

Skušnja je trajala nič manj ko pet

Kašelj in hripavost

ublažijo Mr. Bahovčevi »Smreka«
bonboni, sestavljeni iz smrekove-
ga ekstrakta in mentola. Radi te-
ga zrahljajo katar, olajšajo izlo-
čevanje sluzi ter desinficirajo usta
in grlo. »Smreka« bonboni v lekar-
nah in drogerijah zavitek Din 4 —
in 6 —. Apoteka Mr. L. Bahovec,
Ljubljana, Kongresni trg št. 12

njegovo trmoglavko. Mladenka je spo-
znala, da bi bilo upiranje nesmiselno.
Toda tistokrat je njen oče poslednjič
zmagal...

Nenavadna osveta

Prav tiste dni je zbujala v sofijskem
gledališču veliko pozornost komedija
»Vitez brez besed«. Igra je postavlje-
na v 16. stoletje in v njej nastopa
lepa in ponosna Italijanka, ki je vanjo
strašno zaljubljen mlad vitez. Lepo-
ca mu obljubi poljub, toda samo pod
enim pogojem: ako vitez ne bo tri
leta spregovoril niti besedice, čeprav
bi bil v smrtni nevarnosti. Vitez je
držal svojo obljubo.

Bosiljka je radovedno čitala gleda-
liška poročila. Tedaj ji je šinila v gla-
vo nenavadna misel. Zdaj ima orožje,
s katerim se bo mogla maščevati nad
svojim očetom, orožje, ki bo vsaj tako
kruto, kakor je velika njena ljube-
zen. Še tisti večer je napisala očetu
pismec s sporočilom, da ne bo več
slišal besedice iz njenih ust, dokler
ji ne vrne Milorada, edinega moža,
ki ga ljubi.

Oče je videl v hčerini trmi navadno
žensko muho in njen sklep se mu ni
zdel resen. Toda Bosiljka je držala
besedo. Od tistega dne ni prišla čez
njene ustnice niti besedica več. De-
klca se je odtegnila družabnemu živ-
ljenju, hotela ni več sprejeti nikogar
in je s svojimi starši in služničadjo
govorila samo e kretnjami. Vse proš-
nje in obljube staršev so se razbile
ob trdni volji romantične mladenke.

Sofijsko »nemo dekle«

V družbi in pri svojih prijateljih je
bila Bosiljka zelo priljubljena, njen
nepričakovani odhod je pustil veliko
vrzel. V Sofiji niso več drugega go-
vorili kakor o njej, in Bosiljke se je
hitro prielo ime »nemo dekle«.

Naposled se je moral gospod Pan-
čev ukloniti trdnemu sklepu svoje
hčerke. Obrnil se je do policije in na-
ročil, naj poiščejo Milorada. Toda mladi
kemik kakor da bi se bil vdrl v
zemljo. Edini človek, ki bi vedel za
njegovo bivališče — njegova mati —
je bila med tem umrla in je odnesla
skrivnost s seboj v grob...

Oče še danes neutrdljivo išče Mi-
lorada in dan za dnem prosi hčerko,
naj vendar odneha od svojega krute-
ga maščevanja. Toda Bosiljka je ne-
izprošna.

Ze šest mesecev molči Bosiljka, se-
deča v svoji lepi sobici v Sofiji in
čaka, da se bodo odprla vrata in se
bo prikazal na pragu Milorad. In prva
beseda, ki bo prišla čez njene ustnice,
bo vesela dobrodošlica njenemu zaro-
čencu.

ur. Sam ravnatelj je ves čas nadziral
spravevanje in je vsa vprašanja na
Ciuca in njegove odgovore zapisal v
poseben spravevalni zapisnik.

Ciuca je bil odlično pripravljen in
celo prestrogi profesor mu je moral
prisoditi drugi najboljši red med
35 učenci. Tako se je zdaj lahko vpisal
v peti razred.

Merilec ljubezni

(n.) Bukarešta, okt. — Kdor ho-
če izmeriti svojo ljubezen s stro-
jem, naj jo mahne k profesorju
Georgu Marinescu v Bukarešto.
Mož je namreč specialist za živčne
bolezn in je iznašel poseben stroj-
ček, ki meri ljubezen: njemu ne
moreš prav ničesar utajiti, če bi
še tako rad spravil globoko v srce.
Na roko ti pritrjuje dve plošči, ju
zvežejo z galvanometrom, nato ti
pa prebere profesor imena znanih
oseb. Pri onem imenu, kjer ti zač-
ne srce hitreje utripati in se igla
na galvanometru zgane, je tvoje
znanstvo že sumljivo. Kajti odklon
igle pokaže, kako veliko je tvoje
nagnjenje do dotične osebe.

In pravijo, da se ta aparat ni-
koli ne zmoti...

Banka Baruch

11. Rue Auber, PARIS (9e)

Odpremija denar v Jugoslavijo
najhitreje in po najboljšem dnev-
nem kurzu. — Vršni vse bančne
posle najkulantneje. — Poštni
uradi v Belgiji, Franciji, Holan-
diji in Luksemburgu sprejemajo
plačila na naše čekovne račune:
Belgija: št. 3064-64. Bruxelles;
Holandija: št. 1458-66. Ded. Dienst;
Francija št. 1117-94. Paris; Luxem-
burg: št. 5967. Luxemburg.

Na zahtevo pošljemo brezplačno
naše čekovne nakaznice

Če ima priložnost

Z revolverjem nad »nezvestega«

Prečuden ljubezenski roman med kanadsko plesalko in perzijskim princem

M. D. Pariz, okt.

Mirno je spal princ Farid ono jutro v razkošni spalnici svoje palače na Kléberjevi aveniji v Parizu; tja se je bil preselil, ko se je razšel s sedanjim perzijskim vladarjem.

Na stenah so visele podobe njegovih prednikov v modernih okvirih in belede nad princem snom. Njihova perzijska oblačila, naslikana v živih barvah — delo teheranskih umetnikov — so se lesketala v somraku.

Princ Farid je potomec dinastije, ki je vladala v Perziji od 15. stoletja do prihoda sedanjega šaha na prestol; prejšnjemu vladarju je nečak. Bil je tudi dalje časa šahov pooblaščenec v Londonu.

»Halo! pokličite sobar. Neka dama bi rada z vami govorila.«

»Dama? Kako ji je ime?«

»Pravi, da vam mora sporočiti nekaj važnega.«

»Pripeljte mi jo!«

»SAJ NISI TI!«

Vrata so se odprla. Neznanka, majhna plavka, je odprla sobarja in planila naprej.

»Zavrženi razbojnik!« je zakričala. »Laznivec, nesramnik in izkoriščevalec! Ha, zdaj te vendar že imam!«

Osupel se je princ umaknil k oknu in solnce mu je obsijalo obraz.

»Saj nisi ti!« je tedaj kričnila ženska.

Stopila je bliže in pogledala princu v oči.

»Pač, ti si! Ti, ki si me tako sramotno pustil na cedilu!«

Potlej je spet podvomila:

»Ne... ne... nisi ti. Ne, to nisi ti...«

A spet se je popravila:

»Ah, zdaj se te prav spoznam! Le čakaj, drago mi boš to poplačal!«

In s hitrim gibom je potegnila iz torbice browning in ga zavihnila proti princu. A takrat je bil že sobar planil k njej, jo razorožil in poklical na pomoč. Odpeljali so jo vpijočo in penočo se od togote...

Princ Farid se je sesedel v naslanjač in zaječal:

»Spet on... Povsod samo on...«

USODNI DVOJNIK

Tisti dan popoldne je princ Farid povedal častnikarjem prečudno povest, katere posledice ga preganjajo do malega že deset let.

Leta 1927. je živel v Teheranu, v palači svojih pradedov, ko mu je nekoč prišel v roke izrežek iz nekega kanadskega dnevnika o njegovi poroki s plesalko Hilde Palmerjevo v Torontu. List je vedel nič koliko podrobnosti o gnutnih koristih, ki jih bo imela princeva žena po svojem mo-

Konverzacijski leksikon za otroke

(n.) V Rusiji pripravljajo izdajo leksikona, v katerem naj bi bila zbrana vsa »znanost«, ki naj jo sprejmejo možgani ruskega otroka. Decembra bo izšel prvi zvezek za poskušnjo; uporabljali ga bodo učitelji in učenci, pozneje bodo morali pa povedati svoje mnenje o tej knjigi.

Trije zvezki te res svojevrstne knjige bodo sledili v letu 1937; vse delo bo pa obsegalo 10 knjig — precejšnja peza za otroško glavo.

Neznan škot daroval 60 milijonov din

(n.) Edinburgh, okt. — Znani pregovor o škotski skoposti je to pot dobil spet veliko luknjo. Neki škot je namreč pred kratkim daroval reci in piši 60 milijonov dinarjev (250.000 funtov) v dobrodelne namene. Ta znesek je prejel neko dobrodelno društvo in ga bo razdelilo raznim vzgojevališčem in pobožnim zavodom. Velikodušni darovalec je pa strogo prepovedal, da bi izdal njegovo ime.

Zdaj si škoti belijo glavo, kdo izmed someščanov je kršil njihovo najsvetejšo narodno lastnost...

Beračev harem

(n.) Moravska Ostrava, okt. — Mestni policijski se je te dni posrečil prav imeniten lov. Prijela je namreč berača, ki sploh ni bil več berač; s svojim dolgoletnim prosjačenjem si je bil nabral namreč čedno premoženje. V beraču, ki je nadlegoval ljudi s svojim molodovanjem, se je skrival bogatin in celo posestnik lepe stanovanjske hiše sredi mesta.

Pospili (tako je ime temu slepar-skemu beraču) se je pa tudi zelo rad oziral po lepih dekletih. Policija je dognala, da je imel kar s 14 deklicami ljubezensko razmerje in to ga je stalo težke denarce. Velikopotezni ljubimec se bo moral zagovarjati pred sodiščem.

žu, in je priobčil tudi sliki mladih novoporočencev.

Princ je seveda takoj poslal kanadskemu listu protest zoper takšno neresnično poročanje, potlej pa še vsem angleškim časnikom, ki so bili posneli novico po kanadskem dnevniku.

Malo pozneje se je princ, pravi princ Farid, oženil z neko Angležinjo, a se je že kmalu nato ločil od nje. Kakšne tri mesece bo tega, ko je postal v angleške liste objavo, da njegova žena, mrs. Mercer Krejcie, ne sme več nositi njegovega imena.

Nekemu uredniku lista »Daily Sketch« se zadeva ni zdelo kaj verjetna, posebno zato ne, ker je poznal princevo »kanadsko« afero; zato je šel brskati v arhive svojega lista. In res je našel princevo protestno pismo zoper pustolovca, ki si je bil prilastil njegovo ime in se nato oženil z neko torontsko plesalko.

In angleški žurnalist si je dejal, da gre bržkone tudi zdaj za kakšnega sleparja, in je napisal dolg članek v tem smislu.

Princ Farid je bil takrat v Parizu. Ko je to bral, se je pri prič odpeljal v London, toda imel je velike križe in težave, preden se mu je posrečilo ljudi prepričati, da je res on. Ker je s sedanjo teheransko vlado navzkriž, se perzijsko poslanstvo ni hotelo zanj zavzeti in potrditi, da je res on. Moral se je zateči k svojemu dolgoletnemu prijatelju in staremu znanecu Londončanov, k Agi-Kanu. Nato je vložil tožbo proti »Daily Sketchu«.

»ZENA« NE ODNEHA

Medtem je bila pa tista usodna številka »Daily Sketch« prišla v Kanado in v roke miss Hilde Palmerjeve, plesalke, ki ji je bil lažni princ Farid že zdavnaj dal slovo — z njenim denarjem, naj povemo še mimo grede, se perzijsko poslanstvo ni hotelo zanj zavzeti in potrditi, da je res on. Moral se je zateči k svojemu dolgoletnemu prijatelju in staremu znanecu Londončanov, k Agi-Kanu. Nato je vložil tožbo proti »Daily Sketchu«.

»Saj vendar nisem vaš mož!« jo skuša prepričati Farid.

»Prepričana sem, da si ti. Samo obraz si si maskiral, toda spoznala sem te... po očeh sem te spoznala!«

Ves obupan, da ne more dokazati, da ni svoj lastni dvojniki, se nesrečni princ Farid ne upa skoraj več iz svojih soban. Včasih se zaloti, kako se opazuje v ogledalu. In zgodi se, da kdaj samega sebe ne spozna več.

»Hvala Bogu, vsaj to vem, da še živdam nisem bil v Ameriki!« je končal princ svojo izjavo častnikarjem. »Torej sem vendarle jaz.«

Idealnega filmskega junaka iščejo

(n.) London, okt. — Eden najbolj znanih filmskih ravnateljev, William Tyler, je te dni prispel v London po prav posebnih opravkih. Išče namreč idealnega moškega, ki naj bi postal bodoči ameriški filmski zvezdnik. Toda pogoji, ki jih stavlja gospod Tyler, so kaj hudi. Ta popolni tip naj bi združeval one vrline filmskih igralcev, ki so pri ženskah najbolj v častih. Tako naj bi imel glavo Clarka Gablea, usta Garyja Coopra, oči Charlesa Boyerja. Njegov glas naj bo tako blagovoden, kakor je glas priljubljenega Herberta Marshalla, njegove roke tako lepe kakor roke Leslieja Howarda, osebni nastop naj bo pa kakor pri Robertu Taylorju.

Tyler namerava bodočega zvezdnika odkriti v Evropi — ali se mu bo to tudi posrečilo, je pa še veliko vprašanje.

Tak le imamo šesti čut!

(n.) London, okt. — Šesti čut sta odkrila dva angleška znanstvenika, dr. J. D. Hardy in dr. T. W. Oppel. Ze dalje časa sta delala poskuse in naposled dognala, da reagira naša koža že na najmanjšo toplotno razliko, celo na eno dvatisočinko stopinje.

Znanstvenika trdita, da je to tisti šesti čut, ki dá človeku v temnem prostoru čutiti prisotnost drugega človeka.

Mačka je sprožila kamenček usode

(n.) Milano, okt. — V neki vasi pri Bergamu se je pripetil hudo nenavaden dogodek. Neki dečko je spodil nadležno mačko, da je skočila čez balkon na cesto. Pri begu je pa zival podrla cvetlični lonček, ki je padel na glavo mimo idoč deklici in jo ubil. Čez pol ure si je njen zaročenec od žalosti vzel življenje. Par ur po svoji smrti je zadel v loteriji terno — 45.000 lir; za njim jih je podedoval njegov starejši brat. Ta je bil zelo zadovoljen in mu je denar prišel ko nalašč. Po-

Ogradje novega nemškega orjaškega zrakoplova »LZ 130«: pol ograjda so v Friedrichshafnu ob Bodenskem jezeru že dogradili

plačal je dolgeve in začel živeti veselo življenje. Pa ne dolgo. Novopečenega srečnika je ubil na potovanju neki ropar in zbežal z njegovim avtomobilom.

A tudi njega je dohitela usoda. Zaletel se je v drevo ob cesti in obležal s hudimi poškodbami. Šele ko so ga našli, se je razjasnil plaz slučajev, ki jih je sprožila splešena muca.

V nemški službi...

A. D. London, okt. — Ze nekaj tednov kroži po londonskih klubih med starimi gospodi nov politični dovpt. Na lepem se skloniš k svoemu sosedu in mu šepne na uho, tako da nihče drugi ne more slišati:

»Koliko drugače bi bilo pri nas, če ne bi našega finančnega ministra Nemci plačevali!«

Tvoj sosed plane kajpada kvišku, ugovarja, se zgraža, stavi, da je mr. Neville Chamberlain postenjak — in stavo izgubi!

Kajti takrat mu poves, da ima gospod Neville Chamberlain leno hišo na Eaton-Square, št. 37, in da je to hišo prav te dni vzel v najem nemški londonski poslanik gospod von Ribbentrop.

In ker tega ni moči utajiti, sme vsakdo brez strahu, da bi ga prišli po-

velestrogem zakonu o obrekovanju, trditi, da dobiva angleški finančni minister od Nemcev denar...

Sličica iz Pariza

M. W. Pariz, okt. — Včeraj je stopila v neki avtobus neka dama, vsa otovorjena z zavojčki, zavoji, košarami itd. v nadlego in napotje sopotnikov.

Komaj se je dobro razkoštila na sedežu, je glasno poklicala sprevednika:

»Ali peljete v Batignolsko ulico?«

»Da, madame.«

»Prosim, ustavite pred šte. 45...«

Sprevednik je prvi mah osupnil, a se je hitro zbral:

»V katerem nadstropju, madame?«

Je vprašal resno kar se da.

Kajpada je imel vse smejalce na svoji strani.

(»Intran«)

Koliko kilometrov prehodite v enem dnevu?

Statistični urad Združenih držav je razpisal precej nenavadno, pa zanimivo anketo, hoteč zvedeti, koliko kilometrov prehodi človek v letu dni.

Številke so pokazale, da prehodi povprečna gospodinja na leto nič manj ko 5000 km.

Na dan naredi vsak državljani USA vsaj 18.098 korakov, to je okoli 13 kilometrov.

Kadar ima Američanka »veliko nakupovanje« po modnih trgovinah, prehodi tudi do 15 km na dan.

Zdravnik prehodi blizu 30 km na dan.

Pismonoša pa naredi najmanj 35 km na dan.

60 cigaret na dan

DO 111. LETA SVOJE STAROSTI

J. K. Newyork, okt. — Te dni je umrla, stara 111 let, Charlotte Demolère-Dampierrova, ena izmed najznamenitejših žensk preteklega stoletja.

Charlotte je bila namreč zdravnica v času, ko je bilo to še svetovna redkost. Obrnila je Rusiji, svoji domovini, hrbet in se je v drugo poročila s Francosom Françoisom Demolèrom: z njim je imela 11 otrok. Po njegovi smrti se je še v tretje poročila, z nekim Američanom, in se je preselila v Združene države.

Pokojnica je slovela kot odlična zdravnica in resna znanstvenica; zdrava je bila do poslednjega diha. Še s 111 leti je pokadila na dan nič manj ko 60 cigaret.

Reumatične bolečine

odstranimo z Nibol tabletami Bahovec, ki so se obnesle tudi pri išjasi in gihtu.

Nibol tablete kot domači in zato ceneni proizvod se uporabljajo tudi kot dobro sredstvo proti trganju udov, zobo- in glavobolu in sličnim bolečinam pri hripi in boleznih vsled prehlajenja.

Zahtevajte v lekarnah izrecno prave Nibol tablete Bahovec v originalnih steklenicah 20 tablet Din 20 — ali 40 tabl. d/n 34 — z napisom proizvajalca: Apoteka Mr. L. Bahovec, Ljubljana, Kongresni trg.

S. br. 17.516/35.

V znamenju »Škorpijona«

Kaj prorokujejo zvezde tistim, ki so rojeni v ozvezdju »Škorpijona« in v znamenju »Marsa«, to je v dneh od 24. oktobra do 22. novembra

Med 24. oktobrom in 22. novembrom stoji sonce v ozvezdju »Škorpijona«. Vladajoči planet je Mars, planet energije in borbe.

»Marsovec« določne lastnosti so: hrabrost, energija, konstruktivnost, podjetnost, navdušenost; njegove slabe lastnosti pa: grobost, razdiralnost, prenegljivost, vročevrtnost in maščevalnost.

Ljudje, rojeni v tem ozvezdju, so bojevite narave, prepričani in čisto nezmerni pri delu in pri zabavi. So pa tudi ostri kritiki, jedki v govorjenju, neredko zagrenjeni. Njih volja je izredno močna, premagajo tisoč težkoč, samo da pridejo na cilj. Zakoni, uredbe in prepričanja so tem ljudem odveč, ker jih motijo pri delu. S svojim razumom skušajo priti vsaki stvari do dna. »Marsovci« imajo bujno fantazijo in ne hodijo radi po izhopeni poti.

Njihov temperament je muhast, razdražljiv, v njem se ostro ločita ljubezen in sovraštvo.

Obnašanje teh ljudi je odkritosrčno in brez strahu, včasih pa tudi surovo in prenegljivo. Sebičneži so v tem, da vidijo le svoje prepričanje in svoje zahteve. Močno je razvita v njih želja po spoznanju.

Denarna stran življenja »Marsovca« človeka je bolj šibka, posebno prva polovica, zato se pa v drugi polovici denarne zadeve obrnejo na boljše. Denar jim priteka od sorodni-

kov, tožarjenja, včasih pa od bogate žene. Često izvira njih zaslužek z vseh mogočih vetrov.

V družini so »marsovci« navadno edinci, če imajo pa dosti bratov in sester, jim preti večkrat smrtna nevarnost, bodisi pri padcu, prehladu ali kakšni podedovani bolezni.

Če si sami ustvarijo svoj dom, imajo mnogo otrok, tudi dvojčke; ti se zgodaj poroče.

»Marsovec« sam se pa poroči navadno večkrat, ker hitro izgubi prvega zakonskega drugo, ali pa ta vsaj zboli za dolgotrajno boleznijo.

Srečo ima človek tega ozvezdja na potovanju po morju. Dostikrat izgube ljubljeno osebo v starosti blizu 35 let, za zameno pa imajo mnogo prijateljev in protekcije in velik vpliv zaradi svojih ljubezenskih zadev. Zato imajo pa med svojimi sodelavci in tovariši sovražnike in rovarje. Pa tudi v ljubezni doživljajo večkrat razočaranje. V tujni jih radi zalezujejo, vendar navadno ni hudega.

Bolezni, ki jih morajo pretrpeti »marsovci«, je kar dovolj. Tako bolehalo za slabo prebavo, za hemoroidi in na mehurju. V ustih se jim rada naredi fistula, pogosto si ranijo roko (predvsem desno), in glavo. Trpe pa tudi za boleznimi možganov, rada jih glava boli, dobe hitro vročino in so nagnjeni k nesrečam z ognjem ali železom. Navadno so pa ti ljudje sami krivi svojih bolezni in svojega trpljenja.

(n.)

SAMO

Bronhi BOMBON

ZAVIT V PAPIR Z NAPISOM

Bronhi UNION

JE ORIGINALEN

VSE DRUGO ODKLONI

KER JE PONAREJENO.

Zanimivosti z vsega sveta

Kronanja Edvarda VIII. se bo samo iz Avstralije udeležilo 20.000 ljudi. Za časa svečanosti — trajale bodo sedem mesecev — so razprodani vozni listki za vse parnike, ki opravljajo potniški promet med Londonom in ostalimi deli sveta.

40krat je skočil s padalom v enem samem dnevu sovjetski letalec Kajtanov. V zadnjih štirih letih je skočil povprečno 150krat na dan. Kot učitelj skakanja s padalom je v tej panogi izučil več ko 5000 ruskih fantov in deklet.

Španski častnikarji v zadregi. Radijska postaja v Burgosu je nedavno razglasila, da bodo vodje »belih« kaznovali žurnaliste, če bodo nacionalistično vojsko imenovali »supornike«, vladne čete pa »zakonite«.

Mussolini piše film o življenju Kristofa Kolumba, odkritelja Amerike. Film bodo izdelali v Italiji, in sicer v angleščini in italijanščini.

Umor iz usmiljenja. V Londonu so našli pred nekaj dnevi zadavljeno 16letno Ireno Hard. Dekle je bilo gluhonemo in je bilo zaostalo v rasti; ubil jo je njen stari oče.

Bivši siamski kralj je pred kratkim prestal skušnjo za pilota in je pri tej priložnosti izvršil svoj prvi samostojni polet.

Luksuzna pasja hiša je najnovejši izdelek neke ameriške tovarne. V hišici vzdržuje električna naprava vedno enako, normalno temperaturo, zrak z ravno pravšno množino vlage se pa z ventilatorji neprestano obnavlja. Taka udobna pasja »vila« stane več ko tisoč dolarjev (50.000 din), vzlic temu se je oglasilo že precej kupcev.

V Tokiu — mušja vojna. Zaduje dni so — pravi neka statistika — uničili v Tokiu okrog 100 milij. muh. Mršes se je bil silno razmnožil in je postal za mesto in okolico prava nadloga. Mušji pokolj so v nekem budističnem svetišču proslavili s posebnim zahvalnim obredom.

30 let stare klobase so ostale sveže, ker so bile oblite z mavcem. L. 1900 so izvozili iz Nemčije v Južno Afriko mnogo klobas, šunke in subega mesa, obloženega z mavcem, da bi ostal dalje časa svež in užiten. Nedavno so v Johannesburgu našli nekaj te robe, razbili oblogo in z začudenjem ugotovili, da je meso še sveže.

Kratkovidni psi dobe očala. Bolnišnica za živali v Sydneyu je uvedla za kratkovidne pse naočnike. Baje so se jim štirinožni pacienti kmalu privadili in jih radi nosijo.

Edvard VIII. bo kahal francoski kuhar. Kakor njegov oče Jurij V. bo imel tudi njegov naslednik francoskega kuharja.

Varčevanje v Sing-Singu. Uprava newyorške kaznilnice Sing-Sing na smrt obsojenim jetnikom ne bo več kakor doslej izpolnjevala poslednjih želja. Obsojenci so si za zadnji obred naročili navadno najdražja jedila in šampanjca. Odslej si bodo takim željam mogli ustreči le na svoj račun.

Samomor na električnem stolu je storil londonski zavarovalni agent Friderik Line. Poveznil si je bil na glavo aluminijast lonec in ga privezal z žico na nogo. Lonec je nato spojil z električnim tokom v hiši, sedel na stol ter izpustil tok. Naprava je delovala tako »brezhibno«, da je Line ostal na mestu mrtev.

Ženske se tudi v policijski službi obnese. Prvi dve pariški policajki sta se pokazali tako sposobni in vestni, da so pred kratkim v Parizu nastavili še več stražnic. Pazile bodo predvsem na zapuščene otroke in na dekleta s ceste.

Okrog 25.000 dinarjev se suče cena za uporabo takih oken, kjer bo moči udobno gledati kronanje kralja Edvarda VIII. meseca maja prihodnjega leta. Hišnim in stanovanjskim lastnikom torej že v predprodaji kupčija cvete.

Najmanj nezaposlenih v zadnjih 7 letih je bilo na Češkoslovaškem v zadnjih treh mesecih t. l. Našli so jih 480.000. Leta 1933. je bilo brez zaslužka 920.000 ljudi.

Da se popravljaja zob ne bomo več bali, je neki angleški zobozdravnik izumil pripravo, s katero bo mogel pacient, medtem ko mu bo zdravnik z instrumenti šaril v ustih, izraziti svoje občutke. Rdeča lučka, ki bo zažarela na naslonjalu stola, bo pomenila: »Stoj, boli me!« rumena: »Zaželite zelena pa: »Ne boli.«

ZRČALO

naših dni

V tej rubriki lahko sedeluje vsakdo, kdor ima kaj pametnega povedati

Vaba v baru

Ni še tako dolgo tega, ko je v baru ljubljanskega nebotičnika gostoval majhna kapela: on in ona.

On je bil zelo podjeten, to se pravi, porabil je sleherni priložnost, da si poveča svoje skromne dohodka. In lepega dne mu je šinila v glavo genialna ideja.

»Heureka!« je vzkliknil. (To se pravi po naše: »Našel sem!«) Vzel je iz denarnice kovance za 50 din in ga je skrivaj položil na pladenj, kjer se zbira prostovoljni darovi za dobro.

Godba je seveda takoj opazila »velikodušni« dar na pladnju in je v zahvalo zaigrala tuš, nato je pa kar pol ure zapored svirala najbolj priljubljene šlagerje.

Besede ganejo, zgledi vlečejo, pravi latinski pregovor. Tako si je bil mislil tudi iznajdljivi kapelnik. Toda gosti, ki so bili tisti večer v nebotičniku, trde, da je naš prijatelj napravil dolg in kisel obraz, ko je po končanem programu stopil po denar, ki se zbira na pladnju.

Kajti ne samo da ni nihče nišesar dal — še njegovih 50 din je izginilo! Izginilo ko kafa. Ali pa, kakor da bi jih bila pogoltnila ljubljanska meglja.

Boj za zaslužek

Studentski list »1551« je opazil v »Jutru« tale oglaš in ga je ponatisnil: REVEN AKADEMIK išče znanja s starejšo premožnejšo gospo. Ponudbe na...

Kazen za »greha«

V dnevnikih čitamo vsakega toliko in toliko časa dolg seznam imen trgovcev in trdnj, zraven pa manjše ali večje dinarske zneske: to so globe, ki so si jih navedeni trgovci nakopali s kršitvijo deviznih določb.

To včasih skoraj nerazumljivo zadevo — saj gre mnogokrat za veleugledne naše ljudi, ki bi o njih pač živ krst ne pričakoval, da morajo posegati po deviznih »sleparijah« — nam je zdaj »Trgovski list« pojasnil. Kdor hoče namreč kaj izvoziti, recimo les, mora dobiti od pooblaščenega finančnega zavoda izvozno dovoljenje (»suverenje«), in sicer za znesek, kolikor je vredno blago, namenjeno izvozu. To vrednost pa določa finančno ministrstvo, le žal so njegove cene navadno nerealne, takšne, da jih izvoznik v današnjih časih pač nikdar ne doseže. A če hoče dobiti izvozno dovoljenje, mora hočeš nočeš podpisati izjavo, da bo spravil toliko in toliko deviz v Jugoslavijo, čeprav ve, da jih ne bo; misli si pač, glavno je, da napravi promet, potem bom pa že dokazal, da sem pošten odrajtal vse devize Narodni banki, kakor se zvestemu državljanu spodobi.

Tako si misli izvoznik — in ne ve, da se je že s tem pregrešil zoper devizne določbe, čeprav je dejansko brez krivde. In seveda potem ne samo da prosti in kolkuje, čaka in moleduje za svoj denar: izprosi in izmoleduje si predstevneno globo, in šele če od te kaj ostane, gre v njegov žep.

Takšna je torej stvar s temi deviznimi globami, zlasti pri naših lesnih izvoznikih. In »Trgovski list« konča s temile preznačilnimi besedami: Dostikrat tudi te kazni niso nič drugega ko nov davek, ki pa se pobira predvsem v prečanskih krajih. (Gl. »Trgovski list« št. 117, str. 2, 4. stolpec.)

Filatelija

• Nove avstrijske znamke. 2. novembra, na vernih duš dan, izide serija 4 znamk za zinsko pomoč: 5+2 gr. (Sv. Martin daruje plašč), 12+3 gr. (Strežba bolnikom), 24+6 gr. (Sv. Elizabeta deli kruh) in 1+1 šilling (Blagoslov toplote). Znamke so — kakor vse, kar pride izpod rok avstrijske poštne uprave — idejno in tehnično umetnine, ki bi se po njih vsa Evropa lahko zgledovala. Naklada: 100.000 celih serij in 200.000 serij brez šilingove vrednote.

• Luksemburška poštna uprava je za filatelistični teden (26. 8. do 2. 9. t. l.), prirejen o priliki enajstega kongresa mednarodne filatelistične zveze, izdala 6 prigodnih znamk s podobo magistrata v Luksemburgu, kjer se je kongres vršil. Znamka za 10 ct je rjava, za 35 ct svetlozelena, za 70 ct oranžna, za 1 fr karminasta, za 1,25 fr vijoličasta in za 1,75 fr modra.

• Sredi so zaradi spremembe poštne pristojbine izdali vrednote po 15, 20, 25 in 30 oerov v spremenjenih barvah.

Ljubezenska tragedija Marione Clermontove

Resnična zgodovinska povest iz 18. stol. / Priredil Z. P.

»To je dejstvo, čudež pa ni! Naša naloga ni, da bi se vpraševali, kakšne so bile podrobnosti. Nam je dovolj, da je dokazano dejstvo tega dogodka. In to je, pa še prav trdno!

»Kar se tiče neokusnih opazk zastran navideznega zakona mojega klienta z Marione Clermontovo, moram izraziti svoje ogorčenje sprito takšnih obdolžitve. Zakon je bil zakonito in z obojestranskim pristankom sklenjen. Zakon je nedotakljiv; še današnji dan je ostal v veljavi — in mora obveljati tudi v bodoče.

»Ta bi bila lepa, če bi lahko kdor koli razlagal zakone po svojih potrebah! Kakšen ugled bi imela gospodinja in kakšen ugled zakonski predpisi? Besede mojega predgovornika so puhle fraze, saj to spoznate že po njegovi krilatici: »to je bil prst božji!«. Pravica je pravica, in postava je postava. Nihče izmed občestva živih se ne more skriti pred zakonom, in celo mrtvec, ki se vrne med žive, mora biti prav tako ko vsi drugi pokoren postavam. Postava je neizprosna, vendar pravična.

»Stotnik d'Armincours je zagrešil mnogokatero napako. Dve leti je živel z zakonito ženo gospoda podprefekta v Zapadni Indiji, potlej je bil celo tako predrzen, da se je vrnil z njo na Francosko, naravnost v Pariz. Njegovo početje je vnebovpijelo; ne najdeš mu ga zlepa para. Se celo grobarja je podkupil; revež je od tistega dne živel v neprestanem strahu, da utegne priti nekoč resnica na dan. Zivo vam je gotovo še vsem v spominu dogodek, ko je na vernih duš dan opazoval na pokopališču srečanje gospoda Fronville z njegovo nekdanjo ženo. Tako ga je zapekalo vest, da ga je kap zadela. Gospod stotnik d'Armincours bo lahko srečen, ako ga gospod državni pravdnik ne bo obtožil...

»Dovolj je tega! Naj končam. V našem primeru je treba pribiti zgled. Na teh tleh pravice je treba zagotoviti zakonskemu stanu veljavnost in nedotakljivost. Treba je braniti zapisane pravice zakonskega moža, ki nima niti najmanjšega povoda, da bi se jim odrekel. Gospodje sodniki! Dovolite mi, da se izrazim z besedami svojega predgovornika. Prav tako so moje besede, samo da jih je moj predgovornik izrekel po krivici: Sodite po zakonu! Nikar naj vas ne pretentajo sentimentalne besede. Vsakdo izmed vas naj rajši pomisli, da mu utegne jutri kdor koli vzeti njegovo zakonsko ženo z utemeljitvijo, da je njemu namenjena, da jo je božja previdnost ustvarila nalašč zanj. Spoznajte vendar zasmeh, ki se skriva za temi besedami. Gospodje, sodite po zakonu!

Odvetnik je proti koncu govoril že prav razburjeno in razgredo; po končanem govoru je še nekaj trenutkov stal za svojim govorniškim pultom in se ozrl okoli sebe, kakor da bi hotel še enkrat podčrtati pomembnost svojih besed. Naposled je sedel. Predsednik je vstal in svečano spregovoril: »Sodišče se umakne na posvetile!«

Potlej je prvi odšel iz dvorane, za njim so pa stopali zastopniki pravice, ki jim je bila dolžnost soditi po zakonu. Komaj so se zaprla visoka dvokrilna vrata za njimi, je že završelo med poslušalci. Vseposlušalci so se živahno pomenovali. Na splošno so bili vsi naklonjeni Marioni, tej mladi in prikipni gospe, ki jo je preganjala taka čudna usoda, in jo je neomajna in zvesta ljubezen tako trdno vezala na njega Pierra. Zlasti mladina je bila navdušena zanj in za mladega stotnika.

Tudi Katarina Dumontova je šepe-taje ogovorila markizo: »Oh, tako zelo bi želela, da bi smela Marion ostati pri Pierru... Vsaka druga razsodba bi bila prekruta...«

Mlada dva človeka, prikupna Marion in postavni častnik, sta bila kakor nalašč ustvarjena drug za drugega. Če si poškilil h grofu Fronville, ki je sedel dostojanstveno, oholo in brez slehernega zanimanja, si moral biti prepričan, da ga utegne sicer mlada Marion spoštovati, da ga pa ne more po nobeni ceni resnično in odkritosrečno ljubiti. Podprefekt bi bil lahko njen oče; ta mož, ki se mu po obrazu že gube risale, ki je že na zunaj nosil pečat staranja, ki mu je koža porumelena — utegne biti pač pošten in pravičen državni uradnik, nikoli pa ne dostojen zakonski mož te mlade nežne žene.

Ni minilo deset minut, ko so se zdajci spet odprle visoke dvokrilne duri. Pri priči je občinstvo utihnilo. Vsi so napeto pričakovali razsodbe... Sodniki so se po malem in svečano postavili ob predsednikovo levico in desnico; predsednik je stojal z močnim in razumljivim glasom razglasil obsodbo:

»V imenu kralja. Tukaj navzočna Marion Fronville, rojena Clermontova, ki si po krivem lasti ime stotnika d'Armincours, je obsojena, da se v osem in štiridesetih urah vseli v hišo svojega zakonitega soproga, gospoda podprefekta grofa Fronville.«

Spis, ki je iz njega prebral to usodno obsodbo, mu je zdrknil iz roke. Niti živa duša v vsej dvorani se ni zganila. Nihče ni mogel v prvem trenutku razumeti teh skopih besed, ki so pomenile konec tako nenavadnega procesa.

Nepričakovano je tedaj vstala Marion, ki je bila ves čas razprave popolnoma mirna. Stopila je k sodnikom in spregovorila s tresočim se glasom: »Prosim; dovolite mi, da se zatečem v samostan!«

Te preproste besede so zvenele tako prosee in tako ganljivo, da so se skoraj vsem poslušalcem orosile oči. Ali more mar sodišče odbiti to njeno prošnjo, ali se more mar upirati poslednji želji nemočne žene, ki ne najde drugega izhoda? V imenu človečnosti...

Marion je stala vsa mirna, s pobešenimi rokami... Njena nepremičnost je spominjala na marmornat kip, kakršne postavljajo romantični narodi svojim pokojnikom. Ziva slika neizmerne žalosti...

Tišina je bila neznosna in morda. Režko se je tedaj oglasil predsednik, podčrtavajuč sleherni besedo:

»NA MRTVI STRAŽI«

Naša zgodovinska povest se v tej številki konča. Z njo je konec pač najprejstnejše Ljubezenske zgodbe, kar smo jih priobčili zadnje mesece na tej strani v seriji povesti, zajetih iz resničnega življenja. In že imamo pripravljeno novo, še dramatičnejšo zgodbo, še senzacionalnejšo, le na drugačen način: povest o junaških bojih angleške stotnije na vročih indijskih tleh.

»NA MRTVI STRAŽI«

je naslov te veledramatske resnične povesti, in lahko nam verjamete: če je bil ta naslov kdaj koli na pravem mestu, to pot je kakor le kdaj. Ta resnična povest nam namreč slika vrtolomne prigode pešice angleških oficirjev, ki se daleč od svoje domovine bore proti stokratni premoči; bore proti lakavim Indijcem, še lokavejšim boljševiškim vohunom in najlokavejšim ruskim vohunkam; bore dostikrat brez upa v zmago, a vselej srdito in neustrašno, dobro vedoč, da z njihovo zmago stoji in pade angleško gospostvo.

»NA MRTVI STRAŽI«

je napisal Anglež, eden izmed oficirjev, ki je sam doživel vse strahote in grozote četaških bojev na indijskih gorskih mejah. Ta resnična povest je napisana tako živo, s tolikšno sočnostjo in plastičnostjo, da bralec in bralka skoraj do sapa ne bodo prišli, ko bodo sledili pisčevim dramatskim doživljanjem v skrivnostni indijski deželi.

»Na mrtvi straži« je epopeja britanskega pionirstva. Kadar se Angleži bori za čast in slavo svoje domovine, utegne biti njegov boj brezobziren in brutalen — majhen in nesladen ni tak boj nikoli.

Ne odlašajte!

Začnite čitati to našo junaško povest že koj spočetka, t. j. v prihodnji številki! Zagotovite si že danes 43 številko »Družinskega tednika« pri svojem trafikantu, ker tiskamo lista le toliko, kolikor znaša prodaja.

OPOZORITE NA NASO NOVO POVEST SVOJE PRIJATELJE!

»Obsodba je jasna ko beli dan in nedvoumna. Samo zakoniti soproga ima pravico do svoje zakonite žene, zato se mora Marion Fronville vrniti k njemu.«

Vsi so obnemeli; napetost se je še podvojila.

Nenadejano se je Marion opotekla, omahnila bi bila, če bi je ne bil prestregel stotnik Pierre d'Armincours. Nežno je ovil svojo desnico okoli njene pasu in odšel iz dvorane.

Sodniki in odvetnika so odšli skozi visoka dvokrilna vrata. Grof Fronville se je po malem dvignil, se ozrl po občinstvu — lahen nasmešek mu je zaigral okrog ozkih ustnic — potlej se je obrnil in z dvignjeno glavo odkaraktal proti izhodu.

Sele tedaj se je razgibalo občinstvo; vsi so se glasno med seboj pomenovali in odhajali. Razburljivi vtis zastran razsodbe, ki se je zdela vsem prelrdna in brezsrčna, je bil tako močnejši, da so plemenitašnje in plemenitaški skorajda pozabili na svoje dostojanstvo.

Katarina Dumontova je prišla markizo pod roko in rekla: »Kako kruto... Uboga Marion, obža-

lujem jo. Kaj bo le revica zdaj storila?«

»Preprosta stvar,« se je nasmehnila markiza. »Pokorila se bo in se vrnila h grofu. Saj druge poti ni.«

»In Pierre?«

»Stotnik? Moj Bog, kakšne tri mesece bo žaloval, morda pol leta, potlej si bo pa lepega dne izbral drugo...«

Katarina je nekaj časa molčala, potlej je pa tiho dela: »Zdi se mi, da ta dva ne bosta kar tako prenesla ločitve.«

»Ti si preveč romantična, draga moja. Romantična je že umrla, kolikor se ni, pa izumira. Kar verjemi izkušeni ženi, ki pozna življenje!«

IX

Marion in Pierre sta se odpeljala domov. Sploh nista črhnila skoraj nobene besede. Pierre je grel Marionine ledenomrzle roke v svojih...

Nenadejano je spregovoril: »Ali te zebe, Marion?«

Posilila se je k smehu: »Saj ni vredno, da bi govorila. Se bom že ogrela.«

Stotnik ji je pomagal iz voza. Bežno se je ozrla na grb kočije, ki ne bo dolgo več njen. Potlej je naglo odšla v hišo. Razgledala se je po vseh sobah, ki je v Parizu stanovala. Že ves čas v njih. Čedne so bile in okusno urejene. Včasih je zamišljeno vstala in si dolgo ogledovala kakšen predmet, ki ji je bil ljub in drag. Vse se ji je videlo tako novo in tako neprečeno dragoceno. Malenkosti, ki jih prej skoraj opazila ni, so se ji takrat zdele od sile važne.

Molče je stal Pierre ob oknu. Po dolgem mučnem molku je zdajci vprašal:

»Kaj bova zdaj storila?«

Marion se je nasmehnila: »Obedovala bova, ko po navadi... prav tako ko po navadi... Še osem in štirideset ur imava zase. Osem in štirideset, premišli, Pierre, osem in štirideset dolgih ur! Veaka ura ima šestdeset minut in vsaka minuta šestdeset sekund. Joj, še toliko časa imava...«

Še zmerom se je smehljala, čeprav je bilo morje solza v njenih očeh.

Sklonil je glavo in ekušal biti najmanj tako hraber ko ona. Vendar ni zmogel.

»Marion, saj ne moreva živeti drug brez drugega, pobeigniti morava, Marion, drugega izhoda ni več. Odtod morava...«

»Ne moreva več oditi, Pierre; sam predobro veš in se nočeš vendar samega sebe slepiti. Pogled skozi okno... Zastranena sva... To sem vedela že vnaprej... Grof je dovolj previden, sicer bi mu utegnili še v drugo pobeigniti...«

Smeh je bil izginil z njenih ust; neizrekljivo grenka poteza jih je skrivala.

Izprevidel je, da ima prav: na beg se misliti ni bilo! Sprito tega spoznanja se je začel oštevat, očital si je lahkomišelnost, ker je vzel Mariono s seboj na Francosko. Zakaj le nista ostala nekje v tujini, na Haitiju ali kjer koli drugod, v kakšnem skritem kotičku, kjer bi ju ne bil srečal nikoli kakšen znanec, najmanj pa grof Fronville...

Ure so minevale. Oba sta se premnogokrat zalotila, ko sta nehoti ob istem času pogledala na uro...

Vršasi sta si dolgo gledala v oči, kakor da bi si hotela drug drugega neizbrineno vtisniti v spomin. Proti večeru je natočila Marion črnilo v kristalne kupice, ki sta iz njih pila samo o praznikih.

»Srečna morava se bitic, je po tihem in zamišljeno dejala Marion.

»Da, ampak kako dolgo?«

»Ali mora biti sreča zmerom neskončna? Življenje je včasih kratko, včasih dolgo! Joj, kako sva nevaležna, Pierre... Najina sreča je bila neizmerna in brez primere; vsakdo naju je zavidal zanj. Prihodnost nama ne more na tem svetu ničesar več dati!«

Sedla je za klavir; zaigrala je v mirku najnežnejše in najljubše melodije, ki jih je znala. Tako zelo je ljubila glasbo... Toda nočjo so bili akordi nekam hladni, nekam v daljavo odmaknjeni, žalostni...

Znočilo se je. Ležala sta drug poleg drugega, molče sta prisluškovala dihanju, roke sta imela sklenjene. Le malo sta spala; teh malo ur, ki so jima še ostale, sta hotela užiti budna in zavestno.

Včasih je bila ura... Oba sta se trudila, da bi ne štela arabev; zakaj ure, ki šteje vsaka od njih šestdeset minut, so minevale prehitro.

Zunaj je sijal mesec. Njegovi žarki so se motno in nekam skrivnostno kradli ekoci zastrte zavese. Vse v sobi je bilo v medli svetlobi; komaj teliko je je bilo, da sta videla drug drugemu v obraz.

Napočil je nov dan. Poslednji dan, ki je bil še njun.

Nenadejano je Pierre zavzdihnil, strpinčeno in obupano, potlej je pa skril svoj obraz v zglavje.

X

Ko je pridrdrala kočija z Mariono, je stal grof Fronville z vsem služabništvom na stopnišču svoje razkošne hiše. Tamkaj je hotel dočakati in sprejeti svojo zakonito in spet pridobljeno ženo. Bil je črno oblečen, vzravnano je stal in dostojanstveno. Okoli ustnic mu je igral — kakor pred dvema dnevi — smehljaj zmagozlasavja. Kakor da bi hotel reči: zmagal sem!

Voz z grbom družine d'Armincours rovi je obstal. Služabnik je odprl vrata. Marion je počasi izstopila. Oblečena je bila v dolgo, snežnobelo obleko, njen lepi obraz je bil mrliško blede.

Nekaj trenutkov se je ustavila na beli potki — in še preden je mogel kdo preprečiti, je potegnila drobno stekleničko, jo nastavila na usta in izpila zelenkasto tekočino na dušek.

Potlej se je napotila počasi h grofu. Njeni gibi so bili čudni, kakor plavala je prestavljala noge — bolj je plavala ko hodila... Z medlimi očmi je zrla predse v praznino. Kakor mesečina, kakor prikazen z onega sveta, svečano in vdana v svojo usodo...

Strup je naglo opravil svoje delo; tik pred grofom se je zgrudila. Ustnice so ji pobledele, razklenile so se; in skušale šepniti besedo... Naposled je po tihem, vendar razumljivo dahnila:

»Prinášam ti nazaj, do česar imaš pravico...«

Pri teh besedah je njeno oko iskalo grofovega pogleda. Podprefekt je stal ko okamenel.

Vsa zdravniška pomoč je bila zaman. Marion je bila izdahnila svojo čutečo dušo.

Pierre d'Armincours si je še tisti večer pognal v stanovanju kroglo v glavo.

Ko je markiza Saint-Jour drugo jutro pri zajtrku izvedela za tragični konec te velike ljubezni, ki je ledeno spreletelo po hrbtu. Kakšen presenetljiv konec, si je dejala, nista se hotela ločiti drug od drugega... Kako je le moglo, da se današnji dan še zgodi takšna ljubezenska tragedija? Torej še romantika vendar ni popolnoma izumrla... Čudna so pota božja in čudne so uganke, ki jih življenje piše...

Nekaj časa je premišljevala o vsem tem, potlej se je pa posvetila svojim dnevnim opravkom. Obiski so jo še čakali — in še važno opravilo je imela pri šivilji, zakaj zvečer bo treba iti v opero...

Konec

Dobrosrčni upnik

Napisal Karl Eschlin

Jean Bourget je bil ravnatelj nekega velikega pariškega podjetja. Njegovi letni dohodka so presegali sto dvajset tisoč frankov in mož je imel poleg tega še prirojen talent, da je svoje dohodka gospodsko spravil v promet. Da, njegov talent je bil celo tako velik, da je zabil na leto več kakor je zaslužil, zakaj vsote, ki jih je razpisaval, niso bile nič kaj v skladu z njegovimi dohodki.

Jeanu Bourgetu je bilo štirideset let; bil je samec, živel je v Parizu — nu, vzrokov dovolj, da je živel tako, kakor skromnim meščanom ni všeč.

Prišla je kriza v deželo in s krizo zmanjšanje obrata. Čpuščali so delavce in uradnike, saj itak sami veste, da ravnatelj niso prvi na vrsti... Nekega dne je pa prišel tudi tisti trenutek, ko ravnatelj ni imel s čem več »ravnati...« In Jean Bourget je bil vendar nekoč vodja velikega podjetja...

Ze nekaj dni kasneje je z začudenjem opazil, da ga njegovi upniki komaj še pozdravljajo, čeprav so se mu do tistih dob globoko priklanjali... Tudi njegove prijateljice, ki so se mu dotlej na vsa usta nasmihale, so se zdaj komaj še tvalo nasmehile. Toda zaradi tega si naš Jean ni delal preveč skrbi, zakaj bil je samec, štirideset let star in živel je v Parizu.

On sam bi nikoli ne bil prišel na to zavrženo misel, da bi delal bilanco. Margot je bila, ki ga je pregovorila. Uspeh bilance je bil ta, da ni imel razen kopice perila, dvanaest parov čevljev, sedemnajstih oblek, 150 cigaret nič več in nič manj ko poldrugi frank gotovine. Margot mu je kakopak neprikrito sporočila, da se namerava poročiti z nekim poslaniškim uradnikom, in to mu je jasno pokazalo, da je na robu brepada.

Naj si že ljudje mislijo kar koli jih je volja, upniki imajo zmeraj željo, da pridejo do svojega denarja.

Nadaljevanje na 8. str.

Modna skica za letošnjo zimo

Gradivo: Preproste tkanine, ki spominjajo na domače delo, dalje blago z neenakomernim, raskavim licem. Angora tvoriva z dolgimi, mehki nitkami ali voličasto izvezena itd. Dopoldne predvsem »skropljena« angleška blaga. Kot nasprotje tem »surovim blagom« uvažajo nekateri modni saloni mehko suknjo in klobučevino, posebno za plašče in kostime.

Dopoldne nosimo svilene tkanine, ki se pa po svojem videzu ne ločijo dosti od dopoldanskih. To so razna valovita blaga, svila s kovinastim vtisom (kovinastim imprimejem) pikami in požirami. Zvečer predvsem baršun, (imprimirani) vtisnjeni lamé, vtisnjeni brokat in zelo veliko »kovinasti« svil.

Barve: Kakor vedno mnogo črne, predvsem popoldne in zvečer. Dopoldne rjava v vseh odtintih: v barvi tobaka, čokolade, lesnikov, mnogo rdečega v barvi padajočega listja in svetlo plava z rahlim vijoličastim odsevom.

Vodilna modna barva letošnjega leta je vijoličasta. Ta barva bo v vseh odtintih označevala zimo 1936.

Nosimo jo od jutrnjih ur do polnoči: obleke, plašči, bluze in kostumi so izdelani v tej barvi. Dopoldne učinkuje vijoličasta obleka z rjavim

usnjenim šalom izredno športno. Popoldne bomo videli vijoličasto barvo kombinirano z rdečo in črno, zvečer pa najdrznejše sestave z rumeno, zeleno, orehovo in zlato.

Linija: Moderna je ostro začrtana linija: visoke, široke rame, ozek život in široko krilo. Gube krila so neenakomerno porazdeljene, obleke pasovi ne prepenjajo več. Linijo hrbta poudarjajo gumbi.

Seveda imamo tudi ozka krila, ki jih predvsem zahteva tunika. Ta krila so spet tako ozka, da imajo le eno gubo, ali pa dva vreza ob vsaki strani, da ne ovirajo gibanja.

Plašči imajo čisto novo obliko »salonske suknje« ali »redingote«. Ob životu se tesno prilagajajo, krilo se širi v neenakomernih gubah. Krzna precej, lahko celo nadomešča život in rokave. Krzno mehko in kratkodlakno, ker ga lepše ukrojimo. Sicer so plašči nekoliko krajši kakor lansko leto.

Drobnjarije: Čevlji so precej zaprti, dopoldne z vezalkami in polpeto, popoldne delno zaprti, delno z visoko zaponko in visoko peto. Rokavice, šal in torbica so iz pisanega usnja. K črnim blagom bodo nosile usnje v lilasti, oranžni, rdeči in rumeni barvi.

Saška

Neki kalifornijski akrobat se je z vztrajnostjo in trdnjo voljo tako izuril, da zna po rokah hoditi s kolesčki

Boj proti mrčesu

KUKEC (LESNI ČRVČ)

Lesni črv (kukec) je največji sovražnik pohištva in se posebno dobro počuti v stari opravi. Najprej moramo odstraniti prah, ki je nastal zaradi kukčevega vrtenja; to opravimo, če prepihamo vse male luknjice. Nato vzamemo malo brizgalnice, ki jo uporabljamo za oljenje šivalnega stroja, jo napolnimo s krenolinovo raztopino in kanemo v vsako luknjico par kapljic te tekočine. Tako kukca zanesljivo uničimo. Luknjice zamašimo s kitom ali z voskom.

Ali pa: V petroleju raztopimo nekoliko naftalina. Napolnimo brizgalnico in s to tekočino obrizgamo očisteno (izpihano) luknjico. Nato zaleščimo odprtine, kakor smo zgoraj popisali.

BOJ PROTI ŠURKAM

Ta nadležni in gnusni mrčes je v jezo in žalost marsikateri gospodinja. Kos mu biti je težko, a vendar je več načinov, kako se iznebimo te nesnage.

Predvsem si je važno zapomniti nekaj pravil. Tako se izogibajmo brisanju tal z mokro krpo, ne puščajmo odpadkov jedi na tleh, temveč jih takoj sežgimo ali pa vrzimo v dobro zaprto vedro. Skrbimo za dobro zračenje, po možnosti naj bo v kuhinji večkrat preprih. Spranje, luknje in razpoke moramo takoj zamašiti s kitom, ker so ta skrivajša prava zavetišča za šurke.

Svelovali vam bomo le par načinov; vsi se najbolj obnesejo v leni. Krvp za brisanje pomočite v pivo in položite na tla. Pivo bržkone zelo mami šurke, zato bodo kar v procesiji romali h krpi. Ko bo krpa že dovolj polna golazni, jo hitro natakemo na omelo in jo vržemo v vedro vrele vode. To ponavljamo tako dolgo, dokler ne uničimo vsega mrčesa.

Ta način s pivom izvedemo lahko tudi tako, da zlijemo pivo na krožnik: v njem se mrčes sam utopi.

Ali pa: po tleh v kuhinji natreseš hudega mrčesnega praška, tudi luknje in razpoke napolniš z njim, nato jih pa hitro zadelaš s kitom.

Ali pa: dobro zapremo okna in vrata in potresemo po tleh mešanico, sestavljeno iz 2 delov boraksa in 1 dela sladkorja v prahu. Tudi v razpoke in luknje nasujemo tega praška. Plitve krožnike, napolnjene z vodo, pa razpostavimo po tleh. Ta postopek ponavljaj tako dolgo, dokler ne bo konec vseh škodljivcev.

MRAVLJINCA NADLOGA

Najprej preiščemo, odkod prihajajo mravlje v naše stanovanje, in zadelamo vse vhode s kitom, narejenim iz lanenega olja, krede in petroleja. V razpoke kanemo petrolej, in to mravlje uniči. Ker ljubijo te živalce predvsem sladkanje, jim nastavimo lonce z medom. Lahko pa tudi pobrišemo tla z močno galunovo raztopino, ker mravlje takoj uniči.

Domači nasveti

Ne opravljajte dela, pri katerem si morate ali mazete roke, brez gumijastih rokavic. Preden si po umivanju obrišete roke, ne pozabite kani nanje par kapljic glicerina ali jih pa pomazite s testom grenkih mandljev: le tako ne bo trpela kožna tošča, obenem bo pa na rokah ostala vonjava milne pene. V tem je vsa skrivnost belih in nežnih rok. Ako boste tako ravnale, boste nedvomno imele uspeh, čeprav ste imele doslej rdeče in raskave roke.

Nekaj novih receptov za nego rok

Da nega rok ni luksuz, temveč zahteva in potreba današnje ženske, je jasno. Jasno tudi oni, ki more zase porabiti le prav malo časa. Nasvetov, dobrih in slabih, o negovanju rok smo brali že nič koliko. Vendar imamo Evine hčere še vsaka svojo skrivnost, ki jo skrbno varujemo in zlepa ne izdajamo: ta posveča svojim rokam več, ona manj časa, prva jim vtira limonovega soka, druga glicerina itd., itd.

Marsikaj vemo in znamo že same, pa vendar, vsaj iz radovednosti, če zaradi drugega ne, pogledimo kaj nam o negi rok prinaša novega Pariz. Morda bo eden ali drugi nasvet raznežen, a po drugi strani pretkano varčne Parižanke uporabiti tudi za nas, ali vseč vsaj tej ali oni izmed nas!

Marcelle Auclair svetuje: Nohtov nikar ne obdelujete z jekleno pilico, temveč jih nalahno brusite in oblikujete s kosčkom najfinjšega smirkovega papirja. Če se manikirate sami, ravnajte lakole: roke najprej zmočite, nato jih osušite in namažite s kremo, da postane koža voljnija in mehkejša. Kožico, ki sega predaleč v noht, potiskajte nazaj in navzgor s paličko, ki ste jo bili namočili v tekočini, ki more kožico brez škode po malem razjesti. Skarje za rezanje kože uporabljajte kar se da malo. Na nohte, ki jih boste namazali še z lakom, ne sme priti niti trahica kake kreme. Če hočete, da bo lak trden in bleščeč, morate paziti na to, da je bil noht pred loščenjem popolnoma suh. Ko se je lak na nohtih že osušil, razmažite ob robovih nohtov malce dišečega olja, ki ste ga bili kanili na paličko. Olje je pri negi rok sploh zelo potrebno;

Naš pravi domači izdelek

prav posebno pa še po kopeli, ko so roke puste in izsušene.

Nohte si čistite vedno z zelo trdščetko. V ta namen je skoraj še bolj ša palička, ki ste jo ovili z bombaževino.

Da bo roka vedno nežna in negovana, jo po vsakem umivanju namažite s kremo. Nato kremo odstranite s kako toaletno vodo. Tako kremo ne more zamašiti kože, in vaša pol bo dobila poleg tega še lep moret slonokošen sijaj.

Parižani pravijo: »Če imate lepe prstane, ne sme imeti grdih rok. Če pa lepih prstane nimate, naj bodo vsaj tvoje roke ko dragulji.«

To naj bi veljalo tudi za naše razmere in za nas, ki imamo dragoceni prstane bolj malo ali pa sploh ne.

(z.)

Anekdote

Shaw in nadobudni poet

Bernarda Shawa je nekega dne obiskal neznani mladenič in je hotel velikemu pisatelju prečitati nekaj lastnih del. Shaw ga nekaj časa potrpečljivo poslušal, nato ga pa prekinil:

»Kako vam je le na um prišlo, mladi prijatelj, da ste začeli pesnikovati?«

»Sprva sem študiral medicino in hotel postati zdravnik, pozneje sem pa vse skupaj obesil na klin in sklenil vse svoje sile posvetiti blaginji človeštva, je odgovoril nekoliko presenečeni poet.

Shaw ga je dobrodušno potrepal po ramih:

»Kar pustite pesnikarjenje, prijatelj! Za blaginjo človeštva ste storili dovolj, ko niste postali zdravnik.«

Kralj Leopold III. na fronti

Sedanjemu belgijskemu kralju Leopoldu, tedanjemu brabantškemu vojvodi, je bilo petnajst let, ko je že šel z 12. polkom na fronto. Neki holandski diplomat se ni mogel dovolj načuditi, ko ga je nekega dne zagledal

v strelskih jarkih. Tedaj mu je odgovoril bodoči kralj:

»Prine je že s petnajstimi leti polnoleten, če gre za to, da vzame orožje v roko.«

Na fronti je teknoval z navadnim vojaki, kdo bo vestnejši in vzdržljivi večji. Nekega jutra ga je pa premo glo: od utrujenosti je zaspal sred svoje stotnije za fronto. Zda jci ga je prebudilo topovsko streljanje. Planil je pokonci in s strahom vprašal:

»Dolgo sem spal, kaj ne?«

»Komaj pet minut. Visokost!« je odgovoril star narednik, ki se mu je smilila pričeva mladost.

V resnici je pa brabantski vojvod spal celih sedem ur!

Skromen goslač

Slavni čelist Burian je bil dalj čas v zdravniški osterbi. Ko je bil že deseti v ordinaciji, je naposled dejal:

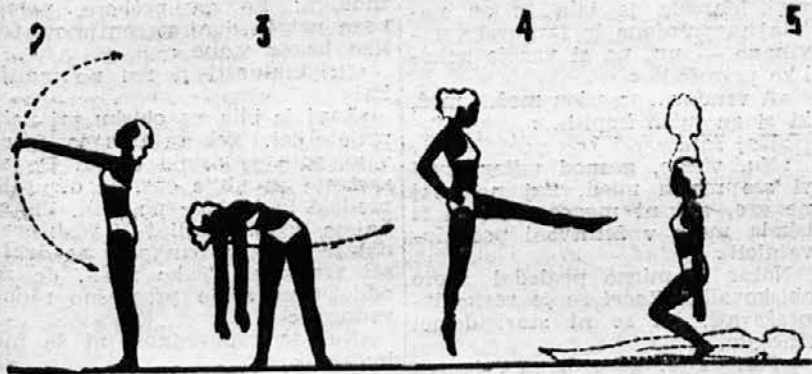
»Čas je, gospod doktor, da se po meniva o denarju.«

Zdravnik, dober psiholog, je šaljivo odvrnil:

»Rajši ne govoriva o tem, honorar mi boste kar odigrali.«

»Ne, ljubi doktor,« je odgovoril čelist, »na vsak način se morava zgovoriti zastran denarja, potreben namreč takoj vsaj sto mark!«

Pet minut telovadbe

(z.) Potrebno je, da si po mrzli kopeli, takoj ko stopiš iz vode, ogreješ telo. Zelo ti bodo koristile te vaje:

1. Pol minute teči v krogu. Noge pregibaj pri tem kolikor mogoče enakomerno.

2. Dvigni obe roki, vdihni kar moči globoko; nato roki spet spusti, da visita mrtvo ob telesu, ter izdihaj tako dolgo, dokler ne preideš spet v enakomerno, navadno dihanje.

3. Skloni se naprej, roki naj visita ob telesu; nagiblji se čim nižje, menjaje zdaj na desno, zdaj na levo stran.

4. Poskakuj sproščeno, tako da dvigaš zdaj desno, zdaj levo nogo v vodoravni drži čim višje. Potem ponovi vajo št. 2.

5. Počivaj nekaj trenutkov, potem delaj enakomerne počepe. Končno ponovi še enkrat dihalno vajo št. 2.

M. L.

Trije dobri recepti

Košarica iz klobase kot uvodna jed

Ta recept za eno osebo predstavlja preprosto in okusno uvodno jed, ki jo hitro pripravimo in je lepa na oko. Ne pretenko narezano rezino velike klobase položimo s kožo vred v vročo mast. Ko se od vročine skrivi in dobi obliko košarice, jo napolnimo z graham, pripravljenim za prikuho.

Mrzla cvetača z majonezo

Mrzlo cvetačo skuhamo in sesekljamo ali celo polijemo z majonezo: okusna uvodna jed, pa tudi dobra solata.

Ocvrte hrenovke

Ocvrte hrenovke so dobro došla izprememba pri čisto enoličnem kosilu, posebno priporočljive so za večerjo. Olupljene hrenovke razpolovimo, jih ovaljamo kakor zrezke v moki in ocvremo. Posebno dobro diše k tem klobasicam ravno tako pripravljene in ocvrte paradižnikove rezine.

Kuhinjska posoda, jedilno orodje

Franc Golob

LJUBLJANA, Wolfova ulica

Moderna jesenska plašča, kakor jih letos nosijo v Pragi

Zakon na poskušnjo

Roman iz naših dni
Po francoščini priredil Ž. O.

4. nadaljevanje

Stari gospod je moral nehoti obdovajati obiskovalcev ponosni nastop.

»Nekaj žlahtnega je v njem,« je dejal sam pri sebi. »Taki ljudi ne srečaš za vsakim vogalom.«

Na glas je pa dejal:

»Točnost je kraljevska čednost. Sedite vendar, dragi gospod, da vidiva, kaj lahko za vas storim.«

Mladi mož je vztrepetal.

»Oprostite!« je oporekel. »Oba dobro veva, da sem prišel zaradi ene same stvari, vsega drugega mi ni mar: seznanil bi se rad z ono nevsakdanjo gospodično, ki je bila včeraj dopoldne pri vas.«

Domačin se je nasmehnil.

»Dovolite vprašanje: ali vam ne bi katera druga še bolj ugajala — pod pogojem, da je prav tako bogata, a manj... prenapeta?«

»Druga me nobena ne zanima,« je brez obotavljanja odgovoril mladi mož. »Prav te prenapete zahteve mlade dame se mi zde originalne, baš to me mika! Mišlim, da mora biti hudo samozavestna in v svesti si svoje peticnosti, če se gre spuščat v takšno kupčijo. Kajti s tem da stopi v zakon, dobi vendar gospodarja, ki bo ravnal njeno življenje in koval njeno srečo ali nesrečo.«

»Ne verjamem, da bi bilo to dekle le v sanjah mislilo na to, da bi utegnilo biti kdaj nesrečno,« je menil nedolžno gospod Morel. Videlo se je, da ne mara priti z besedo na dan.

»Kaže, da se ta dama ogrinja v svoje bogastvo, kakor se mi drugi zavijamo v dežni plašč.«

»Morda...«

»Najverjetnejše se mi še zdi, da gospodična še sama prav ne ve, kaj bi rada, in da se da voditi svoji neizkušeni, kakor vodi slepca otrokova roka.«

»Ne,« je po kratkem premisleku odgovoril ravnatelj ženične posredovalnice. »Ta ženska stopa odločno in naravnost proti cilju. Če ji zakon ne bo všeč, ga bo razdrla. Moža, ki bi ji bil v napoto, bo odrinila, na pa se lahko zanesete. Zato ga bo pa tudi drago plačala, tako da mu ne bo niti na um prišlo, da bi ravnal zoper njene želje.«

»Človek bo zmerom nekaj več terjal, kakor bi mu drugi mogli dati,« je menil obiskovalec; zamislil se je bil v psihološko stran zadeve.

»Zato tudi moja klientka hoče imeti v vseh pogledih popolnega moža,« je menil gospod Morel z drobnim nasmehom. »Mlada dama si je prav dobro v svesti, da lahko sreča na svoji poti morda kaj od sebe; toda ne bi bila ženska, če ne bi iz svoje ženskosti kovala orožja, dobro vedo, da se pravi kavalir nikdar ne bo postavil po robu ženski, kadar bi se hotela mirno z njim pogovoriti. In ker je tako neizrekljivo bogata, da bo lahko obilno odškodovala moža za svojo muhavost, si je pač izbrala to vrsto ženitve in skuša postati srečna na svoj način.«

»Nu, vidite,« je vzklil odvetnik in oči so mu zagorele od zadovoljstva, »prav to me tako hudo mika! Ta neznan usoda, ta nedogodnost me mami! Kje bo tista občutljiva točka, kjer bosta ta dva človeka trčila drug ob drugega? Če je dekle, ki mi o njem govorite, zares tako modro in tako zapeljivo, kakor mi ga slikate, si kot možak pač ne morem predstavljati lepše pustolovščine.«

Gospodu Morelu se je razširil obraz.

»Kaže, da so nekatere objestnosti nalezljive,« je dejal sam pri sebi. »Videti je, da bo dekletu prišel pravi partner na pot, nič manj prenapet, kakor je sama.«

Toda stari gospod je imel že preveč opravkov z lovi na doto, da ne bi previdno skril svojih misli.

»Pustolovščino, ki nese dvanajst tisoč frankov na mesec, je vsako vredno tvegati,« je dejal.

»Vprašanje je le, kako si jo človek zasluži.«

»Ali mi ne bi že zaupali njenih pogojev?« je namesto odgovora vprašal obiskovalec; videti je bilo, da ga je tisti mah minilo navdušenje.

Gospod Morel je porinil predenj šop papirjev; to so bili vsi poglavni podatki o Marceli Fernan-

dovi; manjkalo je kajpada samo njeno pravo ime in naslov. Zato je pa medtem prišlo zraven nekaj novih podatkov in pripomb, potrjujočih deklirane navedbe — dokaz, da dela Seleksijska agencija hitro in zanesljivo.

Počasi je Noel Mercier preletel zbrane informacije. Zdelo se je skoraj, kakor da išče med vrstami tisto, kar ni napisano.

Gospod Morel ga je ves čas opazoval iz za pol priprtih trepalnic. Nehote je moral obdovajati tolikanj hladno nebržnost mladega moža.

»Ali je vse navedla mlada dama sama?« je vprašal odvetnik, ko je prišel do poslednje strani.

»Ne. Neki naš uradnik je izpolnil predelke po podatkih, ki jih je dama navedla na vprašalni polji — podatkih, katerih pravilnost kajpada agencija prouči.«

»Skoda,« je menil obžalovaje mladi mož. »Tako rad bi si ogledal njeno pisavo.«

»Vprašalne pole naših klientov so zaupnega značaja,« je odvrnil na kratko Morel.

»Ali dama ni priložila svoje slike?« je vprašal Mercier.

»Ne.«

Nastala je tišina. Ravnatelj ženične posredovalnice ni kazal volje, da bi jo pretrgal. Tako je prvi spregovoril obiskovalec.

»Zahteve vaše klientke se mi ne zde takšne, da bi omajale mojo namero: vztrajam pri svoji kandidaturi.«

»Upam, da ste dobro brali: zakon bi bil le na papirju.«

»Dobro sem bral.«

»Ali se vam ta zahteva ne zdi nekoliko pretirana?«

»Narobe, mika in mami me!« je mrzlo odgovoril nenavadni ženitveni kandidat. »Nič na svetu se mi ne zdi za moškega neprijetnejše, kakor če bi moral izpolnjevati... vsiljene dožnosti. Ta mlada dama je imenitno zadela, kako mučno mora biti človeku, ki hoče vestno izpolnjevati svoje dožnosti, če naj hlini želje, ki jih nima, in čustva, ki so mu tuja.«

»Nu, da!« je menil gospod Morel; Mercierjevo priznanje ga je skoraj vrglo iz sedla. »Jaz sem pa ravno narobe mislil, da se bo ta pogoj zdel za moža, ki misli z najboljšo voljo stopiti v zakon, hudo poniževalen.«

»Ker ste zadevo proučili le povrhu,« je hladnokrvno odgovoril mladi mož.

»Na vslednicah starega gospoda je zares nedopovedljiv nasmeh. Zmignil je z rameni, kakor češ: Vsak po svoje! Sam pri sebi si je pa dejal, da ima sedanjí mladi svet čudne pojme o zakonskem življenju.

Njega dni bi se dobro vzgojen možki čutil užaljenega in ponižanega ob takšnem pristavku; danes ti pa mož, nedvomno dobrih manir, takole klavzulo na ves glas proglašala za spodobno in pošteno; še več: celo dobro došla se mu zdi!

Gospod Morel je bil petinpetdesetletnik; dejal si je, da se je svet od njegovih mladih let korenito spremenil. Kakšna bo neki slika naših razmer čez petdeset let? Kaj bo neki ostalo od naših šeg in navad pa od naših predsodkov, ko bodo naši vnuki dozoreli v mladeniče, godne za zakon?

In kakor vsakdo, kdor ima vrhune življenja že za seboj in stopa počasi proti končnemu cilju, je globoko vzdihnil, obžalovaje, da ni več mlad in da so se časi tako čudno spremenili — čeprav je vedel, da gre prav tvoj spremembi zahvala za pravičnejšo Seleksijsko agencijo in njegovega bogastva.

Toda Noel Mercier se ni dosti menil za tožno razmišljanje gospoda Morela.

»Torej smem zdaj upati, da me boste predstavili svoji klientki?« je vprašal stvarno. »Ali pa imate še kaj pripomniti?«

Ravnatelj ženične posredovalnice je odprl miznico in vzel iz nje nekako tiskovino, natanko tako, kakor jo je prejšnji dan dobila Marcela, le drugačne barve.

»Tule imam vprašalno polo za vas. Prosim vas, izpolnite jo in odgovorite pošteno in natanko na sleherni vprašanje.«

In prav tako kakor prejšnji dan je pripomnil, da se kandidat s še

tako nedolžno neresnico tisti mah sam izključil od nadaljnjega tekmovalca.

Čez nekaj minut mu je Noel Mercier vrnil skrbno izpolnjeno listino. Tedaj je gospod Morel povzel:

»S svojo klientko vas bom mogel seznaniti — če sploh pride do tega — šele tedaj, ko bo vaša kartoteka docela izpolnjena z vsemi potrebnimi podatki in pripombami. Dotlej pa stopite z mojo posetnico k našemu zdravniku, da vas temeljito preišče... In tule je posetnica za našega zobarja... Ne zamerite, toda prositi vas moram, da to čimprej storite.«

»Kaj?« se je namrdnil mladi mož. »Takšni so vaši pogoji?«

»Da, take so naše določbe in izjem ne dovoljujemo. Če vam stvar ni všeč, vam pač ne kaže drugega, kakor da vprašalno polo raztrgate in da se lepo prijateljsko razstaneva.«

»Kaj šel!« je vzklil Mercier, ne vedoč, kaj naj si misli o tolikšni temeljitosti.

Zdajci je udaril v smeh.

V 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Skrobi in svetloka srajce, ovratnike, zapeljivke itd. Pere, suši, munga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in puh

tovarna JOS. REICH
LJUBLJANA

»Smrt božja!« je vzklil mladi mož, »še sanjalo se mi ni, da mi boste postavili takšne pogoje. Verjemite mi, tako zabavnega doživljanja še ne pomnim...«

»O, ne mislite, da je vašega čudenja že konec, dragi gospod!« je menil preudarno ravnatelj ženične posredovalnice.

To reki je vstal in ponudil mlademu možu roko.

»Oglasite se čim prej pri obeh zdravnikih, kajti šele tedaj vas bom mogel predlagati naši klientki kot zakonskega kandidata. Ne obotavljajte se tedaj!«

»Že grem!« je veselo vzklil odvetnik; sam pri sebi je bil trdno odločen tvegati preudarno prigodo.

Moral se je vzgrizniti v ustnice, da je ostal resen, tako skrivnostno se mu je začela dozdevati ta pustolovščina. Toda ko je bil na cesti, je zato tem razposajeneje udaril v smeh.

»Stvar postaja res nekam okrogla!« je vzklil. »Pravcata teatarska komedija! Bogme, zabavno življenje!«

Kini prinašajo

SOKOLSKI DOM SISKI

telefon 33-87

od 24. do 26. t. m.

»GOSPOD BREZ STANOVANJA«

V gl. vlogi: Herman Thimig, Paul Hörbiger in Adela Sandrock.

Od 27. do 30. t. m.

»LANKOMISELNA«

ZVOČNI RADIO JESENICE

telefon int. št. 620

23. t. m. ob 20. uri, 24. t. m. ob 20. uri in 25. t. m. ob 15. in 20. uri

»CHOPINOV POSLOVILNI VALČEK«

V gl. vlogi: Wolfgang Liebenauer, Sibille Schmitz in Erna Morena.

KINO TALIJAN KRAJ

predvaja v soboto 24. t. m. ob 20.30 uri in v nedeljo 25. t. m. ob 16. in 20.30 uri

»DEVICA ORLEANSKA«

Zgodovinski film v nemškem jeziku. V gl. vlogi: Angela Zalkner, Gustav Gründgens in Heinrich George.

KINO ŠOSTANJ

predvaja v soboto 24. t. m. ob 20. uri in v nedeljo 25. t. m. ob 18. in 20. uri

»BAROON«

Dodatek: nov tednik. Pride velfilm »Krik svetla«.

KINO MOSTE

Predstave: ob delavnih ob 20. uri, ob nedeljah in praznikih ob 15., 17., 19. in 21. uri

Cene: Din 3.50, 4.50, 5.50 in 6.50 Od 23. do 26. X. 1936

Senzacija nad senzacijo

»TIRALICA«

Radio v službi policije! Strašne borbe policije s gangsterji! Senzacija, kakršne še niste videli!

TUDI VAŠ NOVI PLAŠČ OD PAULINA

KER DOBITE VSAKEGA DESETEGA ZASTONJ, O ČEMER SE NATANČNEJE INFORMIRAJTE V TRGOVINI KONFEKCIJE PAULIN, LJUBLJANA, KONGRESNI TRG 5

sti res ne bo manjkalo! Pod pogojem seveda, da izpolnim, kar od mene zahtevajo. Človek bi skoraj dejal, da si ljubeznivi gospod ravnatelj kar sproti nove zahteve izmišlja! Zadeva postaja skoraj tako razburljiva kakor skušnje na univerzi!«

VI

»Ne zamerite, gospod notar, da vas nadlegujem. Toda stvar se mi zdi tako resna, da nisem smela več odlašati in sem morala priti k vam.«

Notar Durand je ponudil obiskovalki stol.

»Izvolite sedeti, gospodična, in povejte mi, kaj se je zgodilo. Gotovo gre za vašo mlado gospodaričo?«

»Da, prav za njo!« je vzdihnila Marija Duvalova in obmolnila, ne vedoč, kje bi začela. »Same neumnosti ji po glavi rojé,« je zdajci zajecjala in si skrivaj otrla solze.

Notar je osupnil.

»Hudiča! Saj je bila dozda vendar pametno dekle! Gotovo je neki možki po sredi, ne?«

»Da... Ne... Neki roman...«

»Aha, mislil sem si! Nesrečna ljubezen torej.«

»O, ne! Nesreča že, a ljubezen ne, prav narobe! Naša gospodična se misli omožiti.«

»To je v njeni starosti docela naravno,« je brez začudenja odgovoril gospod Durand. Pri njem je bilo že toliko obupanih mater in mu tožilo o svojih hčerah, da mu je solzavost stare device razširila obraz v skoraj nespodoben smeh.

»Da, da,« je globoko vzdihnila nekdanja vzgojiteljica. »Marcela se misli omožiti, toda namesto da bi si s pametjo izbirala moža med svojimi vrstniki in med mladeniči, ki jih pozna — namesto tega, pravim, vam sanja o pustolovščinah, o romanu... Rečem vam, prava katastrofa!«

»Tako? Kje si pa potem misli poiskati moža?«

»Kupiti si ga hoče, gospod notar! Kupiti v posredovalnici!«

»Kaj?« je planil stari gospod na noge. »Kako ste rekli?«

»Žalostno resnico govorim, gospod notar. Osem dni je že tega, kar je gospodična Marcela prišla ob pamet. Popeva vam, smeje se, pleše, nič več ne strpi na mestu: človek bi mislil, da se ji je zmešalo. In če ji začnem prigovarjati, če jo prosim, da naj si vendar malo premisli, da naj vsaj vas praša za svet, tedaj mi začne strahote pripovedovati...«

»Strahote?«

»Da, gospod notar. Pravi, da bo vzela boksarja ali pa agenta — če se ne bo rajši odločila za kakšnega slavnega plesalca ali znamenitega kačjega krotilca. Saj bom še ob pameti!«

Notar se je nasmehnil.

»Nikarite no, saj ne misli zares! Marcela je bila že od nekdaj razposajena in fantovsko navihana — nu, pa si vas je nekoliko privoščila.«

»A vendar... ta njen mož... mož, ki si ga misli kupiti...«

»Kaj šel!«

»Nu, vidite, gospod notar, tudi vi ste mojih misli, kaj ne? Saj ne gre, saj ni mogoče, da bi si iskala moža v ženitveni posredovalnici!«

Notar je mirno pogledal svojo obiskovalko. Začel se je resno izpraševati, ali se ni stari devici zmešalo.

»Poslušajte, gospodična,« je rekel prijazno a odločno. »Tega kar mi zdajle pripovedujete, ne razumem niti besedice. Gospodična Fernandova, pravite, vam je govorila o tem, da si bo kupila boksarja v ženitveni posredovalnici? Priznam, tega res ne razumem!«

»In vendar vam govorim golo resnico!« je zaihtela stara družabnica. »Uboga moja Marcela, kako pametno dekle je bila še prejšnji teden!«

»Nikarite no, ne jokajte!« je zamomljal notar; ženske solze so ga vselej razdražile. »Povejte mi rajši lepo po vrsti vse, kar se je zgodilo. Prepričan sem, da je zadeva mnogo manj resna, kakor si jo predstavljate.«

»O, ko bi le res bilo!«

»Vaša mlada gospodariča si ni mogla takole od danes do jutri premisliti, če se ni med tem zaljubila; to se pa po vaših besedah ni zgodilo.«

»Da se ni zaljubila, dam roko v ogenj. Marcela moške prezira.«

»Nu, potem vendar ni vzroka za vznemirjanje! Toda dajte, povejte mi rajši vse po vrsti, kako se je zgodilo. Vedeti moram vse, prav vse; le tako utegnem svoji klientki pomagati.«

Stara gospodična si je otrla oči in je začela pripovedovati o dogodkih od tistega usodnega jutra pred tednom dni, ko jo je prišla

Marcela buditi, da ji pove, da si misli kupiti moža.

Ko je notar slisal, kako se je deklica te dni spremenila in da je nekajkrat telefonirala Seleksijski agenciji in potem še osebnost tja šla — ko je notar vse to slisal, se je tudi on zresnil.

»Gospoda Morela prav dobro poznam,« je menil zamišljeno, kakor da bi sam s seboj govoril. »Morda bi bilo dobro, če mu kakšno rečem o tej zadevi. Sicer mi ni dolžan odgovoriti in se lahko zabarikadira za svojo poslovno molččnost, a vendar...«

Stari gospod je obmolnil in je zmajal z glavo.

»Ti Marcela ti takšna! Le kdo bi si mislil, da ji bo takšna neumnost šinila v glavo! Kje neki današnja dekleta iztaknejo take neumne misli?«

»Dolčas ji je bilo...«

»In zdaj kar poskakuje, pravite, da si je izmislila takšno dogodivščino!«

»Če pomislim, da je do današnjega dne zavrnila vse snubce po vrsti!«

»Zato pa upajmo, da ji tudi ti, ki ga bo dobila po Seleksijski agenciji, ne bo zmešal glavé.«

»Ko si je pa vtepla v glavo, da si hoče kupiti moža!«

Notar se je nasmehnil.

»Vidite, gospodična, vi imate pač največ vpliva na svojo nekdanjo učenko; dajte, prigovarjajte ji in spravite jo k pameti!«

Toda stara devica je zmajala z glavo.

»Ne, ne, nobenega vpliva nimam nanjo! Slabo poznate Marcelo: oče jo je bil strašno razvadi!«

»Saj je vendar kristjanica, bomo pa njenega spovednika poklicali! Duhovnik, ki ima vanj zaupanje, jo bo še najprej pripeljal na pravo pot.«

Toda Marija Duvalova je žalostno odkimala.

»Marcela ima le toliko vere, da ne počne nič slabega... O, kolikokrat sem ji že to očitala! Sicer ima pa tudi tu mnogo krivde njen denar.«

»Zakaj?«

»Dekle si ne odreče ničesar, ne kar se sladkosnednosti tiče, ne zastran koketnosti, da, celo v ljubimkanje se spušta — in da si izprosi odvezo, razdeli potem nekaj stotakov med siromake.«

»Nu, to pač ni nič slabega, narobe!« se je zasmehal notar.

»Če vidi kje kakšno tuje pismo,« je povzela stara vzgojiteljica, »ga s tako mirno vestjo prebere, kakor da bi bilo njeno. In ker se zaveda svoje krivde, se hoče nato odkupiti s tem, da vrne pismo tja, kjer ga je vzela, nanj pa položi srebrnik.«

»Česa ne poveste!«

»Včasih vzame časopis, ki je last tega ali onega našega služabnika: ko ga prebere, položi nanj pet in dvajset centimov, toliko kakor stane.«

»Originalnosti ji res ne manjka!«

»Lani je bila na obisku pri neki prijateljici. Nekega dne je deževalo, zato je ostala doma. Da se raztrese in ubije čas, je odpirala predale in brskala po njih. Veste, kaj je potem storila? V vsak predal je položila bankovec za dvajset frankov... Tako misli, da se oddolži za svojo pregrešno radovednost.«

»Nu, ta radovednost ni še nič hudega.«

»Na nesrečo je povsod taka! Tako na primer, če ne more ponoči spati, zbudi mene, ali pa pokliče sobarico... Takšna je pač: hoče, da se ljudje ukvarjajo z njo, in še na um ji ne pride, da bi morala biti edina, ki ponoči ne spi. Včasih je hudo neprijetno, če morate vstati sredi noči, a ker Marcela ne prenese, da bi kdaj trpel slado zaradi njene nespečnosti, mi drugo jutro kupi lepo darilo, sobarici pa podari pet in dvajset frankov.«

»Vidim, da vam pri njej ni baš hudo,« je menil praktični notar.

»O, kar se tega tiče, se res ne morem pritoževati: Marcela ima zlato srce. In prav zato me tako skrbi tole njeno iskanje moža po ženitveni posredovalnici. Boste videli, da jo bo izkupila! Bo že prišel snubec, ki bo znal posebno lepo oči zaljati, pa mu bo na stežaj odprla svojo denarnico.«

»Eh, če gre zgolj za izgubo nekaj sto tisočakov, ji še ne bo hudega. Saj je do danes dovolj pametno živela, naj se malo izživi! Mnogo hujše je to, da bi se utegnili zvezati s človekom, ki je ne bi bil vreden — zvezati za vse življenje! Stopil bom k Morelu, in ker bom pač jaz sklepal zakonsko pogodbo, bom že gledal, da je ne bodo oskubili.«

»Tak jo res mislite pustiti, da

bo delala po svoji glavi? se je vznemirila stara gospodična.

Notar se je zasmel na ves glas. »Kako naj neki kaj več storim kakor vi, gospodična? Saj ste mi sami rekli, da niti svojega spovednika ne bi poslušala — kako naj si potem jaz domišljam, da bom kaj več opravil? Kaj mi to pomaga, da sem bil zaupnik njene očeta! Ne bo me poslušala, le to tvegam, da izgubim njeno zaupanje. Se najbolje bo, da ji sploh ne poveste, da ste z menoj govorili. Tako bom lahko skrivaj pazil, kako se stvar razvija, in bom mogel o pravem času poseči vmes, če bi slabo kazalo...«

»A vendar, iskanje moža po posredovalnici...«

»Zastran tega si ni treba bežiti glavo: kaj bi gledali boji črno kakor je! Mož, ki vam ga gospod Morel priporoči, je vreden vsaj toliko kakor vsi dosedanj njegovi snubci skup. Seleksijska agencija je skovala že nekaj prav dobrih zakonov. Celo več mojih klientov se je že zateklo k njej in ni jim bilo žal.«

»Res ne?« je nejevoljno zategnila stara devica. »Za nos me vlečete, kaj ne?«

»Ne, gospodična, ne šalim se. Kaj hočete! Jaz na primer gledam zgolj na častivrednost in denarne razmere svojih klientov — drugače mi ne sme biti mar. Ta drugi Morel jim pa se obisti preteplje, potrka, kako je z njihovim zdravjem, kakšen značaj imajo, s kom se družijo, kakšna je njihova preteklost. Skratka, celo ko piko podatkov zbere, ki jih jaz po svojem poklicu ne smem vedeti. Zato je Seleksijska agencija tako močna, in zato tudi žanje toliko uspehe! Se to vam povem: če se je ravnatelj sam zavezal za vašo mlado gospodrico, sme biti zelo zadovoljna in lahko se zanese, da bo srečna. Verjemite mi in ne bčite si po nepotrebnem glavo!«

Toda nekdanja vzgojiteljica se je zmerom ni prav opomogla. Notarjevo zadržanje, da Seleksijska agencija ni jama razbojnikov, jo je na moč osupilo. In vendar se je vse v njej upiralo že sami misli, da si pojde Marcela moža kupovati!

Nu, ko se je poslovila od notarja, je bila vendarle znatno mirnejša kakor ob prihodu.

VII

Ko je Marcela Fernandova sedla v razkošni avtomobil k ravnatelju Morelu, je le-ta skrbno zaklenil vrata.

»Naj vas ta moja previdnost ne vznemirja, gospodična; le pred razvednostjo žijal bi se rad zadovoljeval... Vidite, tudi zastore bom spustil, da vas nihče ne bo spoznal, a midva bova lahko vse videla, kaj se zunaj dogaja.«

Marcela se je nasmehnila sprčo tolikšne opreznosti.

»Kakor v kriminalnih romanih,« je menila, silec se k smehu, da prikrije neznanje razburjenje, ki jo je bilo obšlo.

Po štirinajst dnevnem iskanju ji bo gospod Morel zdaj pokazal tri kandidate — take, je dejal, da so vsaki na svoj način višek svoje lepote in močastnosti »kategorije«. In zato, da si bo deklica lahko ogledala te tri kandidate, ne da bi tudi njo kdo videl, jo je vzel s seboj v tak zaprt in zastrti avtomobil.

Takrat se je njun avto že ustavil pred teraso neke buljvarske kavarne. Ker je bilo hladno, so bile samo dve, tri mize zasedene.

Gospod Morel je pokazal svoji spremljevalki enega izmed gostov. »Onile gospod v svetlem površniku, ki pravkar sreba limonado, je sin uglednih staršev; da jim ni pred nekaj leti kriza vsega brala, mu pač ne bi bilo treba, da si sam služi svoj kruh. Zdjaj je pri nekem poslanca za tajnika in upa, da bo kmalu tudi sam splezal na to ugledno politično mesto.«

»Razumem: z mojim denarjem,« je menila prezirljivo Marcela. »Politika mi je že načelno zopna, ker vsakogar umaže, kdor ima z njo kaj opravka... S tem gospodom sem opravila; oglejva si prihodnjega!«

Ravnatelj Seleksijske agencije se je nehoti namrdnil ob tolikanj odločnem tonu, kakor je mlada dama obračunala z njegovim kandidatom.

»Če si drugih dveh ne bo ogledala prizanesljiveje, lahko začnem spet od začetka,« je nejevoljno dejal sam pri sebi.

»Ali ne bi vsaj dotlej potrpeh, da vam na kratko povem, kakšen je mladi mož?« je rekel z vabečim glasom. »Povem vam, da res ni kdor si bodi!«

»Političkov ne maram!« je odsekala Marcela s takim glasom, da je bilo silerno prigovarjanje vnaprej obsojeno na neuspeh. »Vse na njih je napihnjeno.«

Gospodu Morelu se je zdela, da njegova klientka nekoliko pretirava. A kako boš kaj dopovedal ženski, ki ne prenese ugovora!

Krivnostni Fantomas

Detektivsko - kriminalni roman

Marcel Allain in Pierre Souvestre

34. nadaljevanje

»Vraga! Stvar je vendar prav preprosta in jasna!« si je dejal. Lady Belthamova, ki jo je imel že spodbetka za rojeno hudodelko, je bila brez dvoma Fantomasova ljubica... Ta kos papirja, ki ga drži zdaj v rokah, je spoved... listina, ki v njej spokorenka priznava svoje grehe...«

Ko je Juve poslednjic prebral vrsto za vrsto, je začel svoj samogovor:

»Kaj le pomenijo tile stavki? Kako naj človek iz teh pišlih besed izlušti čisto resnico? Nočem čakati, da me bo umoril in me obsodil na večno molčanje...«, pravi...«

»Ko je lady Belthamova napisala te besede, je bila prav gotovo sprta z Gurnom! In ta poslednji stavek, ko izreka svoj dvom? Gurn, ki sem tolikokrat mislila, da je morda Fantomas!...«

Zdi se skoraj, da lady Belthamova ni bila prepričana, da je njen ljubček Fantomas?«

Ko si je Juve zadal to vprašanje, ga je spreletel mrzel pot... Zdelo se mu je, da je našel pot k resnici, ki jo je doslej zamaš tako vneto iskal.

Kaj se je zgodilo z lady Belthamovo? Ali mar to popolnoma zmečkano truplo — ni lady Belthamova?

Listič, ki je bil zašit v ovratniku oblačila, je bil sicer dovolj zgoren... Toda Juve je bral še enkrat...

»Povedala mu bom, da ga bom skrila na varnem mestu!«, da, tako piše... Res je umorjenka svojo spoved dobro skrila, da je celo Fantomas ni našel...«

Prava sreča, da se je Juve domislil in preiskal oblačila.

»Ni izključeno, da bom našel še kaj,« je mislil, »morda začetek te spovedi...«

Pokleknil je spet na tla in začel brskati po razmetanih oblačilih.

Zdajci je vzkliknil: »Preto, še skriven žepik v kombinu!... Zal — prazen je!... Zdi se, da je ta sirota napisala svojo spoved na več listov in jih skrila na več mest... Na dlani je, da jo je Fantomas umoril prav zaradi teh izdajalskih priznanj... Bržčas ni našel vseh kosov te spovedi... Morda se bo pa meni posrečilo... Se bom iskal... morda mi bo sreča mila...«

Ves trud vestnega kriminalista je bil zaman. Vse kar je bil našel, je le konec ladyne spovedi... Zdjaj se bo moral osloniti zgolj nase, če bo hotel izlučiti resnico!

Se dolgo je iskal in premišljal, ne da bi profesorju in preiskovalnemu edniku odgovarjal na njuna vprašanja...

Naposled je vendar vstal, stekel k Fuselierju, ga zgrabil za roko in potegnil s seboj k vrtnici se plošči, ki je na njej ležala umorjenka:

»Gospod Fuselier,« je zahropel,

»umorjenka je spregovorila! Gospod Fuselier, pred nama leži truplo lady Belthamove!«

Preiskovalni sodnik je z grozo odskočil in zamrmral:

»Kdo sta pa poleg doktor Chaleek in Loupart?«

Juve je brez premišljanja odgovoril:

»Vprašajte Fantomasa, ki se skriva za temo imenom!...«

Po teh besedah je stekel Juve, ne da bi se poslovljal od profesorja in preiskovalnega sodnika, ko blaznež iz mrtvašnice. Ljudje na cesti so majali z glavami in mislili:

»Norec? Morilec? Tat?«

XLI

Fantomasa žrtve

»Razumi me, Fandor!... Doslej sem se bojeval na tihem in sem hotel najti resnico brez tuje pomoči. Zmerom sem upal, da bom našel Fantomasa in ga vklebenega izročil svojim starejšim na policijskem ravnateljstvu, hotel jim skromno reči: 'Gospodje, trdili ste, da je ta mož že tri leta mrtve!... Zdjaj sem vam ga živega pripeljal! Premnogokrat ste zanikali, da bi ta pošastna osebnost sploh kdaj žive!; posmehovali ste se mi in mi očitali, da sem sanjar. Rekli ste, da je Fantomas konjič, ki na njem jaše stari Juve!... Smešna domneva!... Zdjaj, gospodje, stoji Fantomas, človek iz krvi in mesa, pred vami! Viš, Fandor, to majhno nečimrno zmagoslavje sem si hotel privoščiti; ti me prav gotovo razume!«

Juve, to bi bila res imenitna zmagazate!« je odgovoril Fandor. »Toda stvar vendar še ni brezupna. Narobe...«

Včeraj bi res še lahko dvomili!... »Kaj? Dvomili?«

»Da! Če že ne drugega, bi lahko oporekali, da Fantomas živi; zdaj je pa dokazano! Če živi lady Belthamova — bolje rečeno, če je žive! — če je torej to truplo, ki si ga ti včeraj videl, res zemeljski ostanek lady Belthamove, polje ni več dvoma. Prepričan sem, da bomo zdaj vendar vložili tega hudodelca, ki se je doslej spretno izmuznil iz vsake pasti... Niti malo ne dvomim, da ima on to tragično smrt lady Belthamove na vesti!...«

»Brez dvoma!...« ga je prekinil Juve. »Toda zdaj se žele začne pravi lov... Ali imamo mar tehtna oporišča? Ne, dragi Fandor! Domnevamo lahko, da se je Fantomas hotel znebiti svoje ljubice... toda to je bore malo... Ta domneva naj bi nam bila ključ za iskanje ničvedneža?«

»Ali si skoval že kakšen načrt?«

»Namignil sem ti že. Od današnjega dne naj bo konec molčanja; konec slepomišljenja... Bolj bomo udrihali, bolj bomo vpili, bolj je za nas! Doslej sem skrivaj svoja poizvedovanja pred javnostjo; zdaj naj vsi izvedo, zdaj naj ponagajo vsi! Skandal se mora razvedeti. Morda bomo polje izvedeli...«

»Ali si skoval že kakšen načrt?«

»Namignil sem ti že. Od današnjega dne naj bo konec molčanja; konec slepomišljenja... Bolj bomo udrihali, bolj bomo vpili, bolj je za nas! Doslej sem skrivaj svoja poizvedovanja pred javnostjo; zdaj naj vsi izvedo, zdaj naj ponagajo vsi! Skandal se mora razvedeti. Morda bomo polje izvedeli...«

»Ali si skoval že kakšen načrt?«

»Namignil sem ti že. Od današnjega dne naj bo konec molčanja; konec slepomišljenja... Bolj bomo udrihali, bolj bomo vpili, bolj je za nas! Doslej sem skrivaj svoja poizvedovanja pred javnostjo; zdaj naj vsi izvedo, zdaj naj ponagajo vsi! Skandal se mora razvedeti. Morda bomo polje izvedeli...«

Copata

»Ali ste snoči prišli še pred nevihto domov?«

»Kajpak! Nevihta je zmerom šele takrat, ko se vrnem domov.«

Laskava

»Kakšno krasno zobovje imate, gospodična!«

»Oh, nikar mi ne laskajte!«

»Še malo ne — občudujem imenitno delo!«

Po žensko

»Kam, kam prijatelj?«

»Ojej, k mizarju moram; stanovanje je premajhno za naše pohištvo.«

»Ali nisi prej nič meril?«

»Jaz ne, etara pač! In premisli, merila je s termometrom, namesto s centimetrom, pa so že umare za 50 stopinj Celzija preširoke!«

Zakonska

Žena: »Milče, včeraj mi je nekdo rekel gospodična!«

Mož: »Čudež?! Kje bi si le lahko kdo mislil, da te je kdo vzel za ženo.«

Druga zakonska

»Tak, draga,« de mož ljubosumni ženi, »ali ti nisem mar že tisočkrat ponovil, da je na vsem svetu zame samo ena ženska!«

»To ti rada verjamem,« je hlipaje odgovorila žena, »samo nikoli mi še nisi povedal — katera...«

V mesečini

Jaka je sanjač.

Jaka sedi s Spelo v parku na klopi.

»Nič se ne gane,« de Jaka sanjavo,

»vse je tiho in mirno. Samo oni stari gospod, ki prihaja tod mimo, stopa v mesečni noči ko začaran duh!«

»Da,« vzdihne Spela, »Upam da ne boste pobegnili, če vas bo klical na odgovor... Moje oče je namreč...«

Humor

Nekega gledališkega ravnatelja so ravno med predelavo obvestili, da mu je žena že v drugič povila dvojčke. Ko je to zastihl prvi komik, je hitro zaklical:

»Prav lahko razumem, da hoče imeti gospod ravnatelj v teh težkih časih vsaj doma polno hišo!«

»Kakšnega nek?«

»Dela.«

»Oprostite, gospa, ali morete ubogemu revežu podariti kosček kolača?«

»Kolača sicer nimam, a kako da mste zadovoljni s kruhom?«

»Danes praznujem svoj god,« se odreže berač.

Neka dama je dejala invalidu:

»Dam vam samo 50 par, ker je hudo, če ste brez noge, a še huje bi bilo, če bi bili slepi.«

»Da, da gospa, ko ne bi imel že skušenj!« vzklikne invalid. »Ko sem bil slep, so izrabljali mojo slepoto, da so mi metali v klohub ponarejen denar.«

Pozna ga

»Brž, Mina, konjak! Moja žena je omedlela!«

»Tako, prosim — in kaj naj prinesem za gospo?«

Okroglo o klatejih

Neka gospa podari klatežu dva dinarja.

»Hvala lepa, dobra gospa,« ji odgovori potepuh, »zdržili ste me zelo neprijetno opravila.«

»Kakšnega nek?«

»Dela.«

»Oprostite, gospa, ali morete ubogemu revežu podariti kosček kolača?«

»Kolača sicer nimam, a kako da mste zadovoljni s kruhom?«

»Danes praznujem svoj god,« se odreže berač.

V šoli

»Ivan, vpraša učitelj, »iz česa so tvoji čevlji?«

»Iz usnja, gospod učitelj.«

»In kdo nam da usnje?«

»Govodo, gospod učitelj.«

»Kako se torej imenuje žival, ki ti daje meso, ki ga ješ vsak dan, in čevlje, ki jih nosiš?«

»Očka, gospod učitelj.«

Med igralci

»Zavaroval sem svoj glas za 2 milijona din,« je pripovedoval neki domišljavi tenorist.

»In kako si obrnil denar?« ga je nedolžno vprašal prijatelj.

»Kuharica je prisodila tvojo najljubšo jed. Ali hočeš za odškodnino vroč poljub?«

»Da. Kar pokliči jo!«

(Dagens Nyheter, Stockholm.)

kaj in kako vi mislite. Sicer vem, da ste že iz poklicnih ozirov molčeli in ne poveste radi nič točnega in zanesljivega, vendar upam, da mi boste naklonjeni. Vem, da ste pojasnili umor grofice Langrumske, da ste razčistili rop v hotelu Royal-Palaceu, da ste celo preiskavo o umoru angleškega lorda sami vodili... in še to vam menda lahko povem, da sem prepričan, da ste smrti sovražnik Fantomasa...«

Ko je Juve spet zaslišal to ime, je nekoliko prebledel. Že dva dneva ne govorijo znanci, ki ga srečujejo, nič drugega z njim, ko zmerom o tej pošasti; Bog sam si ga vidi kaj bo iztresel spet ta notar?...

Juve je priklinal... »Da, Fantomasa zasledujem...«

»Imenitno, dragi gospod! Prišel sem, da se pogovorim z vami zastran tega morilca, ki je prav gotovo, preden je umrl, zaupal svoje skrivnosti nekaterim svojim pomagačem, ki zdaj nadaljujejo njegovo delo in ga skušajo maščevati... Namen mojega obiska je, da se pogovorim z vami o nekem hudodelstvu, ki ga lahko pripisemo Fantomasu, storili so ga pa bržčas njegovi nasledniki...«

»Kar začnite, gospod notar, poslušam vas...«

»Gospod komisar, zdi se mi, da so umorili neko damo, ki je bila nekoč moja stranka... To damo sem poznal že dalje časa; zanima me zlasti zaradi tega, ker je bila zamolčana v neko afero, ki jo moramo pripisati Fantomasu...«

Juve je vstal, ko je slišal poslednje besede, oprl se je ob pisarno mizo in strmo pogledal svojemu gostu v oči. Pot mu je stopel na čelo, zakaj uganil je, kam notar meri.

»Kako se piše ta dama? Prosim vas, povejte mi njeno ime, gospod notar!«

Doktor Gérin, ki se mu je očitno zdelo, da bo izdal veliko skrivnost, je s tresočim se glasom šepnil:

»Ime bi radi vedeli, gospod Juve?«

Ime dame, ki se zanjo bojim, da so jo umorili? Naj bo! Lady Belthamova!...«

Juve se je olajšano oddahnil.

Komisar ni več dvomil, da mora imeti notar določene vzroke, ko cika na smrt angleške lady.

»Lady Belthamova!« je ponovil Juve. »Kaj tujem, gospod notar!... Kaj vas je napotilo na take misli? Pri- znanje...«

Doktor Gérin je bil zadovoljen:

»Bal sem se že, da me boste imeli za blazneža!... Zakaj lady Belthamova je postala že nekam pravilna osebnost, pa si človek skoraj res ne upa, da bi jo omenil v zvezi s kakšno resno zadevo. Nekaj mi pravi, da moram prav vam povedati vse, kar vem o njej...«

»Jaz sem, bolje rečeno, bil sem njen notar. Tri leta, odkar je bil Gurn obsojen na smrt, nisem ničesar več slišal o tej nesrečnici; tudi takrat ne, ko su ljudje že pozabili na škandal...«

»Samo iz časnikov, ki so jo včasih omenili, sem izvedel, da je takrat odšla na potovanje, da se je kasneje vrnila v Pariz in se naselila v Neuillyu. Od tistih dob je nisem več videl. Njene družinske zadeve so bile res že rešene in dedščina urejena, zato res ni imela vzroka, da bi se še kdaj zatekla k meni...«

»Zato sem bil neizmerno presenečen, ko je pred kratkim nenadajano prišla v mojo pisarno... Seveda sem se ognil vseh veljavih vprašanj...«

Juve ga je prekinil:

»Oprostite, kdaj je bila pri vas?«

»Danes je ravno devetnajst dni...«

Juve si je olajšano oddahnil. Bal se je že, da je bila pri notarju po umoru v Froehofu, zakaj polje bi padle vse njegove domneve v vodo...«

»Prosim vas, gospod notar, pripovedujte kar dalje,« je dejal komisar.

»Ko je stopila v mojo delovno sobo, je skoraj ne bi več spoznal... Pred menoj ni stala več svetovnjaška dama obasnih in nadutih manir, temveč ne-srečnica, ki je zbujala sočutje. Sprva sem si domišljal, da lady Belthamovo nekaj muči, da jo peče vest... Kasneje, ko je začela govoriti, sem pa spoznal, da me moje večje oko ni slepilo...«

Drhteč od razburjenja in nestrpnosti je Juve prekinil gostobesednega notarja:

»Prosim, dalje... dalje!...«

»Ponovil mi bom besede lady Belthamove; natanko sem si jih zapomnil...«

»Obiskala sem vas, da vas v neki važni zadevi poprosim za svet in za pomoč. Dobro vem, da se lahko zanesem na vašo molčečnost. Zaupala vam bom svojo življensko zgodbo...«

»Seveda sem dami pri prvi obljubi molčečnost...«

»Gospod notar,« je nadaljevala, »morda bom še danes, morda bom jutri ali v prihodnjih dneh napisala neko pismo. Če pride to pismo v roko komu drugemu, se ne bom mogla ogniti strašnim posledicam. To pismo bom torej zaupala vam in vas bom prosila, da ga boste skrbno hranili. Ne morem vam povedati za kaj gre, dovolj bo, če veste, da bo tista listina napisana z mojo roko. Dokler bom žive, naj ostane pismo pri vas za moje uporabo... V oporoki, ki vam jo bom hkratu prinesla, bo vse povedano, kaj morate na dan moje smrti storiti!...«

— Kuharica je prisodila tvojo najljubšo jed. Ali hočeš za odškodnino vroč poljub? — Da. Kar pokliči jo! (Dagens Nyheter, Stockholm.)

»Ko sem izjavil, da bom njeno pisanje skrbno hranil, je lady Belthamova dodala še nekaj. Zdal dobro poslušajte, gospod Juve, te besede so vzrok mojemu današnjemu obisku...«

Juve je opogumil notarja z dobrodušnim pogledom.

Dr. Gérin je nadaljeval:

»Lady Belthamova je dejala takole: Gospod notar, zapomnite si: vaša dolžnost bo, da izročite moje pisanje še tisti dan policiji, ko boste izvedeli za mojo smrt!« Gospod Juve, tem besedam sem se tako začudil, da sem kakopak hotel lady Belthamovo vprašati kaj misli s tem čudnim naročilom. Toda ni me pustila k besedi. Še to uro jo vidim živo pred seboj, ko je vstala in mi s tresočim glasom rekla: »Da boste za gotovo in za trdno vedeli, kdaj bom umrla, se zmeniva takole: od tistega dne, ko bo moje pismo shranjeno v vaši blagajni, vam bom poslala vsak drugi teden posetnico z lastnorodno napisano besedo... Kadar več ne boste prejeli glasu od mene, vedite, da nisem več med živimi... Sklepajte iz tega, da me je nekdo umoril, nesite pismo na policijo... in maščujte me!«

»No, in?« je vprašal zmeden Juve. Notar je negotovo skomignil z rameni:

»Gospod Juve, to je vse... Od tistih dob nisem lady Belthamove več videl in tudi slišal nisem nič o njej; prinesla mi ni ne pisma, pisala mi pa tudi ni. Ko sem povprašal v njeni hiši, so mi rekli, da je odpotovala. Drugega nič!

»Od tistega obiska je zdaj minilo devetnajst dni. Ne morem verjeti, da bi si bila nesrečnica premislila; ne prestanto me zasledujejo njene besede: Sklepajte iz tega, da me je nekdo umoril...« Zdal sem prišel k vam, gospod Juve, ker poznate vse tragične dogodke. Prišel sem vas vprašati, ali mislite, da je lady Belthamova res kdo umoril?«

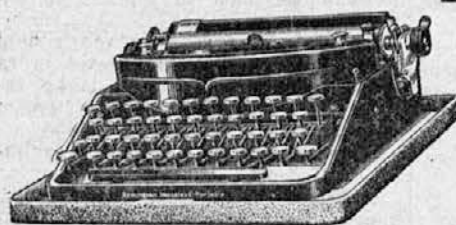
Juve je z dolgimi koraki premeril delovno sobo:

»Gospod notar, je naposled dejal, vse kar ste mi povedali, je tehtnejše ko mislite. Vaše poročilo potrjuje mojo domnevo... Da, lady Belthamova so umorili... Da, lady Belthamova je mrtva... Pismo, ki ga je hotela napisati, je bila njena spoved! Spoved, ki ni v njej priznala samo svojih hudodelstev, — zakaj hudodelca je bila — temveč je izdala tudi svojega pomagača, svojega ljubčka, svojega mojstra in učitelja...«

Prihajamo zopet z modnimi novostmi za jesensko sezijo

Vele-manufaktura
Skaberné Ljubljana

Prodajamo tudi na dolgoročno odplačilo po nepovišanih cenah

Remington

model »Junior« je mali v kovčegu, lepo opremljen — družinski — potniški in pisarniški stroj. Nizka cena dovoli vsakomur, da si ta pisalni stroj takoj nabavi.

Zahtevajte ponudbo, prospekte in neobvezno predavanje od:

Gen. zast. Remington tvornice tt. **MATADOR**, Zagreb, Ilica 5

Zastopnik za Ljubljano in okolico: Ivo Klarič, Ljubljana, Kolodvorska 28/II.

Razstava in prodaja strojev: Tehnik, J. Banaj, Ljubljana, Miklošičeva 20

Tel. 34-19

Juve se je prekinil, Gérin ga je začuden vprašal:

»Koga mislite?«

»Fantomasa! Fantomasa, ki jo je umoril, da bi ji iztrgal usodno priznanje! Fantomasa, ki se je hotel nadležne priče svojih hudodelstev iznebiti, da bi lahko nemoteno uganjal svoj nedolžni posel...«

Pri teh besedah je notar skočil pokonci:

»Fantomasa! Fantomasa je vendar mrtev!«

»Tako res trdijo...«

»Ali imate mar dokaz, da je še živ?«

»Trudim se, da bi ga našel...«

»Kako hočete to storiti? O, gospod Juve, te skrivnosti so strašne... Kaj boste storili?«

Juve je odgovoril zdajci s popolnoma mirnim glasom:

»Poizvedoval bom vsepovsod... Izvedel bom, kje in kako so lady Belthamovo umorili. Izvedel bom... kar verjemite mi!«

Ker Gérin ni odgovoril, je Juve po kratkem molku spet povzel:

»Še se bova videla, gospod notar, ne daleč od tod se bova spet sešla... Za vsak slučaj si pa preberite nocojšnji »Capitale«; jutri zjutraj ga spet berite... Brali boste marsikakšno stvar, ki vas bo zelo zanimala... Senzacionalna presenečenja nas čakajo!«

Dobrosrčni upnik

Nadaljevanje s 4. strani

narja — da pa to dosežejo, se ne bojijo niti nevljudnih opominov. Nekateri so celo tako predrzni, da ključje sodniho na pomoč, nič manj se ne zatekajo k rubežni.

Morda je Jean Bourget zaupal prav nečednim ljudem, ko je jemal na kredit, morda so pa upniki po vsem svetu taki, da samo molžejo...

Res je samo to, da je Jean Bourget neko nedeljo popoldne ugotovil, da ima v miznici 25 rubežnih odlokov, 32 tožb in 47 opominov. Kljub temu pa možakar ni izgubil glave, zakaj bil je štirideset let star, samec in v Parizu je živel.

Samo nekaj se mu je čudno zdelo. Vsi so ga opominjali, vsi so ga tožili in rubili, hišni gospodar, rokavičar, čevljar, dragotinar, perica in brivec, vsi, samo krojač ne.

»Mercier je pač poštenjak da mu ga ni para,« je pribral Bourget. »Res poštenjak od nog do glave, in ta ugotovitev, da je našel med samimi črnimi vrani belega, ga je neizmerno veselila.

Cas je mineval. Jean Bourget ni smel več iz hiše, zakaj neprestano so mu bili upniki za petami; nekateri so šli z dvignjenim nosom mimo njega, nekateri ga sploh pogledali niso, nekateri so ga pa grobo nahrulili zastran denarja.

»Res poštenjak, ta Mercier,« je rekel Bourget svojim prijateljem, »še zmerom me ni terjal.«

»Res poštenjak, da mu ga ni para,« so kimaje pritrjevali prijatelji in zdelo se je, ko da pojejo slavošpev dobremu možu.

POZOR GOSPODINJE!

Najceneje ste postreženi s

KURIVOM

pri trvdki

RUDOLF VELEPIC

trgovina s kurivom

LJUBLJANA VII.

Sv. Jerneja cesta 25

TELEFON 2708

Prvi poskus

stalni odjem

Vse vrste oblek, nepremočljivih Hubertusov, plaščev, perila itd., si nabavite po zelo nizki ceni pri

Preskerju

Sv. Petra cesta šte. 14

Remington

15 novih modelov vodi zopet na trgu pisalnih strojev

»In prav zaradi tega bo dobil Mercier prvi svoj denar, zakaj vrnil mi je zaupanje v človeštvo,« je svečano obljubil Jean Bourget, in vsi, ki so njegovo obljubo slišali, so bili navdušeni.

Cas je mineval in tudi kriza je splahnela in lepega dne je bil Jean Bourget spet ravnatelj velikega pariškega podjetja. Njegovi upniki so se mu spet globoko priklanjali in njegove prijateljice so se mu na moč prikupno nasmihale, toda naš Jean je preziral vse, in neprestano mislil na dobrega krojača.

Nekega dne je srečal monsieur Paula, Marcierjevega prirojevalca. Bourget je vzradočen stekel k njemu in mu zapel slavošpev o njegovem gospodarju. Naposled je svečano dejal:

»Vaš mojster je poštenjak, da mu ga ni para; najpoštenjši možakar je med vsemi, ki jih poznam.«

Jean Bourget sprva ni mogel razumeti zakaj je monsieur Paula stresel smeh. Šele ko je prirojevalec prišel čez nekaj minut do sapa, ga je pri prič razumel, zakaj monsieur Paul je dejal:

»Gospod Mercier je že pred letom dni pobegnil z 800.000 franki dolga v Južno Ameriko.«

Radio Ljubljana

od 25.-31. oktobra 1936

NEDELJA, 25. X.: 8.00: Vesel nedeljski pozdrav (plošče) ■ 8.30: Telovadba (15 minut za moške, 15 minut za ženske, vodi g. prof. Marjan Dobovšek) ■ 9.00: Cas, poročila, spored ■ 9.15: Godbe na pihala (plošče) ■ 9.45: Verski govor (p. dr. Guido Rant) ■ 10.00: Prenos verkovne glasbe iz stolnice ■ 11.30: Otroška ura: Mikijev god (Striček Matiček in g. prof. Pavel Šivic) ■ 12.00: Koncert Radijskega orkestra ■ 13.00: Cas, spored, obvestila ■ 13.15: Kar želite, to dobite (plošče) po željah naročnikov (oddaja prekinjena od 14. do 17. ure) ■ 17.00: Kmetijska ura: Kmet in šola (g. Ludvik Puš) ■ 17.20: Pesmi za

zabavo, pesmice za ples ■ 18.00: Strici — zvočna igra (Po povesti F. S. Finžgarja priredil I. P. I.) ■ 19.30: Cas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura: Vprašanje socialnega pokojninskega zavarovanja pravnih in trgovskih nameštencev v kraljevini Jugoslaviji ■ 19.50: Slovenska ura: a) Odločki iz R. Savinove opere »Matija Gubec«; b) Izraz narodne volje v slovenskih kmetijskih uporih (g. dr. K. Capuder) ■ 20.20: Večer operne glasbe. Sodelujejo: g. Aleksander Kolacio, gđc. Štefka Korencanova in Radijski orkester ■ 22: Cas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Ura plesne glasbe (Radijski jazz).

PONEDELJEK, 26. X.: 12.00: Operetni venčki (plošče) ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Cas, spored, obvestila ■ 13.15: Slavnosti tenoristi (plošče) ■ 14.00: Vreme, borza ■ 18.00: Zdravniška ura: Škodljive snovi v zraku (g. dr. Anton Breclj) ■ 18.20: Baletna godba iz opere »Faust« (na ploščah) ■ 18.40: Kulturna kronika: O prečah (g. Ludvik Mrzel) ■ 19.00: Cas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura: Kulturni pokret Slovencev v letu 1848. (Rudolf Dostal) — Ljubljana ■ 19.50: Zanimivosti ■ 20.00: Narodne pesmi: igra Kmečki trio, poje g. Svetozar Banovec ■ 21.00: Iz jugoslovanskih oper (Radijski orkester) ■ 22.00: Cas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Za zabavo in za ples (Radijski jazz).

TOREK, 27. X.: 11.00: Šolska ura: Zakaj živati pozimi spijo (g. prof. Raf. Bačar) ■ 12.00: Reprodukcijski orkestralni koncert ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Cas, spored, obvestila ■ 13.15: Reprodukcijski koncert na wurliških orgljah ■ 14.00: Vreme, borza ■ 18.00: Pesti zvoki (Radijski orkester) ■ 18.40: Zibelka islama: Arabska puščava (g. Fr. Tersegly) ■ 19.00: Cas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura: Projekt prve veterinarske ambulante v Jugoslaviji (prof. Kester) — Zagreb ■ 19.50: 10 minut zabave: Foxi-mukitonovosti ■ 20.00: Orgelski koncert (usgr. Stanko Premrl) ■ 20.45: Bizet: Zbori iz op. Carmen (plošče) ■ 21.00: Ure skladb komponista Fr. W. Rusta (igra Radijski orkester) ■ 22.00: Cas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Slovenske narodne pesmi (tercet Stritar ob spremljavi klavirja) ■ Konec ob 23. uri.

SREDA, 28. X.: 12.00: Ura češkoslovaške narodne glasbe (plošče) ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Cas, spored, obvestila ■ 13.15: Vesel opoldanski spored (Radijski orkester) ■ 14.00: Vreme, borza ■ 18.00: Mladinska ura: Klavirske skladbe za otroke (g. prof. Marjan Lipovšek) ■ 18.40: Pravna ura: Dedno pravo (g. Valentin Bidovec) ■ 19.00: Cas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura: Jugoslavija in Balkanski sporazum ■ 20.00: Rezervirano za prenos ■ 22.00: Cas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Češka lahka glasba (plošče) ■ Konec ob 23. uri.

ČETRTEK, 29. X.: 12.00: Šramli igrajo (plošče) ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Cas, spored, obvestila ■ 13.15: Vse mogoče, kar kdo hoče (plošče) po željah naročnikov ■ 14.00: Vreme, borza ■ 18.00: Reprodukcijski koncert orkestra Paula Whitemana ■ 18.40: Slovensčina za Slovence (g. dr. Rudolf Kolarič) ■ 19.00: Cas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura: Predavanje saveza Sokola kraljevine Jugoslavije (Beograd) ■ 19.50: Zabavna ura: Srečanje (Stanko Biteznič) ■ 20.00: Vijolinski koncert g. Karla Rupla, pri klavirju g. prof. Marjan Lipovšek ■ 20.45: Skladbe A. Ketelbeya (plošče) ■ 21.15: Koncert pevskega zbora »Cankarc« ■ 22.00: Cas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Klavirski koncert štiričrtno (gđni. Bradač Zorka in Mahkota Manica) ■ Konec ob 23. uri.

PETEK, 30. X.: 11.00: Šolska ura: Zrno do zrna pogača — kamen do kamna palača (Zvočna igra) ■ 12.00: Ura slovenske glasbe (plošče) ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Cas, spored, obvestila ■ 13.15: Vesel opoldanski spored (Radijski orkester) ■ 14.00: Vreme, borza ■ 18.00: Zena in družba (gđc. Slava Lipoglavšek) ■ 18.20: Plošče: Schumann: Otroški prizori (klavir: Dohnanyi) ■ 18.40: Socialna revolucija in evropska kultura (gosp. prof. Etbin Boje) ■ 19.00: Cas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura (iz Zagreba) ■ 19.50: Zanimivosti ■ 20.00: I. ura variacij na klavirju igra g. Marta Ostere-Valjova, uvodno besedo govori g. Srečko Koporec ■ 21.00: Iz daljnega orientala (Radijski orkester) ■ 22.00: Cas, vreme, poročila, spored ■ 22.30: Angleške plošče ■ Konec ob 23. uri.

SOBOTA, 31. X.: 12.00: Plošča za ploščo, pisana zmes pesmic veselih in godbe za ples ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Cas, spored, obvestila ■ 13.15: Plošča za ploščo ■ 14.00: Vreme ■ 18.00: Za delopust! (Igra Radijski orkester) ■ 18.40: Pogovor s poslušalci ■ 19.00: Cas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura: Prvi organizator kmetijskih predavanj in tečajev v Srbiji ■ 19.50: Pregled sporeda ■ 20.00: Zunanja politika (g. dr. Alojzij Kuhar) ■ 20.20: »Zmaga v studiu« (Sodelujejo štiri rad. dram. družine in Radijski orkester. Vmes nekaj plošč) ■ 22.00: Cas, vreme, poročila, spored ■ 22.20: Muzikalni drobci (Radijski orkester) ■ Konec ob 23. uri.

87 narečij, ki jih govore prebivalci Filipinskih otokov, obvlada francoski škof Billier, ki je mnogo let preživel med tamkajšnjimi domačini. Poleg tega govori še svojo materinščino, latinsko in špansko, t. j. uradni jezik teh otokov.

Radio modeli letošnje sezije so senzacija tako v kvaliteti, kakor v ceni in ugodnih pogojih

ORION

so aparati za Vas!

Obrnite se na trvdko

RADIOVAL

Ljubljana
Dalmatinova ul. 13
Tel. 33-63

MALI OGLASI

Male oglase socialnega značaja računamo po 25 par za besedo, trgovske in podobne pa po 50 par za besedo. Prekladi in trgovsko-obrtniški oglasi, ki nimajo prodajnega značaja, stanejo po 1 Din za besedo. — Za vsak mali oglas je treba še posebej plačati davek v znesku 1.50 Din. Kdor želi odgovor, dostavo po pošti ali če ima oglas šifro, mora doplačati še 3 Din. — Mali oglasi se plačajo vedno naprej, in sicer po poštni nakaznici, po poštni položnici na ček. račun »Družinski tednik« uprava, Ljubljana 15.393, ali pa v znak obneme z naročilom.

Informacije

Vsaka beseda 1 Din. Davek 1.50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

ISČE SE STREZNICA, ki zna lepo prati perilo in nogavice ter fino krpati. Ponudbe na upravo »Družinskega tednika« pod šifro »Natančnas«.

POSLOJLO BREZ POROKOV dajemo državnim samoupravnim uradnikom ter upokojencem. Pišite na upravo pod »Amortizacijska«.

INTIMNI ŽENSKI KOLEDAR, velikost notesa, 180 strani, mora imeti vsaka dozorla žena, da se pouči, kako se lahko brez fizične ali moralne škode na versko in medicinsko neoporečen način trajno izogiba spočetju. Po povzetju Din 20.—. Zaloga v Ljubljani: Kati Voda, Medvedova 8; dobi se tudi v Učit. knjigarni in v trafikah na sproti »Rios, Slamiča in v trafikah na Tyrševi c. 63.

Službe

Vsaka beseda 25 par. Davek 1.50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

MIZARSKI POMOČNIK in šofer z izpitom, zmožen vseh stavebnih del in političar, star 28 let, išče službo. Ponudbe na upravo »Družinskega tednika« pod »Nekadilce«.

16 LET STAR FANT, z dvema z uspehom dovršenima gimnazijama, bi se rad učil za ključavničarja. Korošec Ladko, Dolenja vas šte. 45, p. Zagorje ob Savi.

Dopisovanje

Vsaka beseda 25 par. Davek 1.50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

KMEČKI SIN, star 34 let, zdrav, lepe zunanosti, izobražen, priden in trezen, želi poročiti inteligentno in zrelo gospodinjico z nekaj premoženja. Ponudbe pod: »Nazaj k rodni zemlji in preprostosti«.

DVA MLADA PRIJATELJA, prijetne zunanosti, želita poznanstvo potom dopisovanja z mlajšima gospodinjicami prijetne zunanosti iz dobre družine. Ženitba ni izključeno. Ponudbe na »Družinski tednik« pod: »Iskrena prijateljca«.

V SVRHO NEDELJSKIH IZLETOV želi resnega znanja inteligentnih, simpatičnih gospod z istotako gospodinjico, najraje iz Kranja ali okolice. Dopise pod: »Izletis«.

TROGVSKI POMOČNIK želi spoznati pošteno in značajno dekle v starosti do 28 let. Le resne dopise na upravo pod: »Hrepenenje po tili sreči«.

STAREJŠI LOČENEC, zdrav in soliden, z lastno tridružinsko hišo, išče pošteno tovarišico, če mogoče z majhnim kapitalom in koncesijo za trgovino. Upokojenka ni izključena. Dopise pod: »Pacifist Maribor«.

33 LETNI POSESTNIŠKI SIN, bivši podoficer, lep, zdrav, abstinent, s srčno izobrazbo (zraven vsakdanjosti) delaven in varčen. Želi znanja z zrelo inteligentno in preprosto gospodinjico, z nekaj premoženja, katere bi imela veselje do kmetijstva v svrhu živitve, ozir prevzeta (nakup) lepe domačije. Znanje nemščine zajejeno. Ponudbe na upravo pod: »V delu je rešitev«.

UČITELJICA 26 LET, čedne zunanosti dobra gospodinja, želi postati dobra ženka in mamička. Dopisovati želi le s plemenitim inteligentom od 28 do 35 let, v državni službi, ki naj odgovori na upravo neanonimno pod: »Le, če bo možna tem potom sreča«.

Stanovanje

Vsaka beseda 25 par. Davek 1.50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

SOBO ALI SOBOIC iščem za stalno v bližini glavnega kolodvora po možnosti s centralno kurjavo in strogo separiranim vvhodom. Dopise na oglašni oddelček »Družinskega tednika« pod »Oznaba cenec«.

Kozmetika

Vsaka beseda 25 par. Davek 1.50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

IZPADANJE LAS IN PRHLJAJ prepreči samo znano sredstvo Voda iz kopriv. Lasta postanejo apert bujni, vrne se jim lesk in postanejo popolnoma zdravi, če jo redno dvakrat na teden uporabljate. 1 steklenica s navodilom stane Din 30.—. — Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior Zagreb. Ilica 34

LEPE DEKLISKE PRSI dobi lahko vsaka žena tudi v najtežjih slučajih že v kratkem času, če se masira s čudežnim eliksirjem »Eau de Lahore«. 1 steklenica s natančnim navodilom stane Din 40.—. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior Zagreb. Ilica 34

BARVANJE LAS ni več potrebno pri strokovnjakih, ker si jih z Oro-barvo za lase, ki jo dobite v črni, rjavi, temnorjavi, svetlorjavi in plavi barvi, lahko vsakdo sam barva in je postopek zelo enostaven in stalno barve zadržane. 1 garnitura s navodilom stane Din 30.—. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior Zagreb. Ilica 34

ESSENCA IZ KOPRIV je že davno preizkušeno najboljšje in najzanesljivejše sredstvo proti prhljaju in izpadanju las. Slabi in zanemarni lasje dobe v najkrajšem času mladostno bujnost in lesk. 1 steklenica s navodilom Din 30.—. — Naroča se pri: Nobilior parfumeriji, Zagreb. Ilica 34

Prodaj

Vsaka beseda 25 ali 50 par. Davek 1.50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

POHISTVO. Več špernih sob na zalogi, orožna korenina od 3.400 Din naprej kuhinjske kredence od 370 Din naprej pri Lanco D. Wolfova 12.

GOSPODINJE — pozor!

Skoraj nove šivalne stroje »Singer«, »Pfaff«, »Gritzner«, in druge za polovično nakupno ceno dobite edino pri »PROMET« (nasproti Križanske cerkve)